

Με μανία σπάνε την κλειδαριά στην είσοδο της Ακρόπολης

Προϋπολογισμός 2011

Νέο "μαχαίρι" στις δαπάνες

ΜΕΤΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΣΤΟ 2011 ΟΙ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΤΟΥ 2012

Σάρκα και οστά αρχίζει να παίρνει πλέον η "αναδιάρθρωση" του Μνημονίου, δηλαδή η πλήρης αλλαγή του συσχετισμού μεταξύ του ύψους των εσόδων που πρέπει να εισπράξει η κυβέρνηση και του ύψους των δαπανών που πρέπει να περικόψει το 2011.

Αντίθετα με όσα προβλέπει το Μνημόνιο για το επόμενο έτος, η εξοικονόμηση των 9,1 δισ. ευρώ δεν θα προέλθει βασικά από την αύξηση των εσόδων, αλλά από τη μείωση των δαπανών.

Συγκεκριμένα η Τρόικα πιέζει την κυβέρνηση να μεταφέρει τα μέτρα που αφορούν την περικοπή δαπανών ύψους 4 δισ. ευρώ από τον δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα από το 2012 στο 2011.

Τα μέτρα αυτά είναι:

- "Πάγωμα" των προσλήψεων στο δημόσιο με στόχο την εξοικονόμηση πολύ πάνω από 600 εκ. ευρώ.
- Περικοπή όλων των επιδομάτων του ΟΑΕΔ -πλην των επιδομάτων ανεργίας, (500 εκ. ευρώ), της κρατική χρηματοδότησης προς τους Οργανισμούς Τοπικής Αυ-

τοδιοίκησης (500 εκ. ευρώ), των πληρωμών προς τις δημόσιες επιχειρήσεις (800 εκ. ευρώ) και των δημοσίων επενδύσεων (1 δισ. ευρώ).

Για την εκτέλεση αυτού του by pass, το οικονομικό επιτελείο θα χρησιμοποιήσει ως αρτηρία μια ρήτρα του επικαιροποιημένου Μνημονίου που αφορά το γ' τρίμηνο του 2011, σύμφωνα με την οποία "το διοικητικό κόστος πρέπει να μειωθεί κατά 20% σε σύγκριση με το 2008". Στο διοικητικό κόστος περιλαμβάνεται κάθε δαπάνη της κυβέρνησης για μισθούς, συντάξεις, λειτουργικά έξοδα.

Αν η κυβέρνηση εφαρμόσει κατά γράμμα αυτή τη ρήτρα τότε η μείωση σε μισθούς-συντάξεις δεν πρόκειται να αρκεί σε καμία περίπτωση μόνο σε 1,4%, όπως προβλέπει το προσχέδιο του προϋπολογισμού του 2011.

Οι δραματικές μειώσεις που ετοιμάζει άμεσα η κυβέρνηση στους μισθούς των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ είναι μόνο η

αρχή καθώς το παράδειγμά τους θα κληθούν να ακολουθήσουν όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι πολύ σύντομα.

Πίσω από αυτό το by pass βρίσκεται η δραματική υστέρηση των εσόδων το 2010, αλλά και το γεγονός ότι από τα έσοδα, κυρίως, προσδοκά η κυβέρνηση να πετύχει το στόχο του ελλείμματος το 2011.

Χωρίς αυτό το μαξιλάρι-γίγας από την πλευρά των δαπανών δεν τίθεται σε κίνδυνο μόνο η μείωση του ελλείμματος κατά 1% το 2011, αλλά και η αποπληρωμή των τόκων και των τοκοχρεολυσίων, στην οποία κατευθύνεται το μεγαλύτερο τμήμα των χρημάτων που θα εξοικονομηθούν τον επόμενο έτος.

Διακινδύνευση της αποπληρωμής παλιότερων τόκων-τοκοχρεωλυσιών σε συνθήκες

που η κυβέρνηση διαπραγματεύεται με την τρόικα την παράταση αποπληρωμής των δανείων προς το ΔΝΤ και την ΕΕ επιτάχυνε τις διαδικασίες του επίσημου χρεοστασίου της Ελλάδας.

Μ' άλλα λόγια η κυβέρνηση Παπανδρέου δεν έχει άλλη επιλογή από το να συγκρουστεί μέχρις εσχάτων ξανά με τους δημοσίους υπαλλήλους και κυρίως με εκείνους των ΔΕΚΟ.

Η άθλια προπαγάνδα της κυβέρνησης και των αστικών ΜΜΕ για τους "υπέρογκους μισθούς" των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ δεν πρέπει να περάσει. Όλη η εργατική τάξη πρέπει να σταθεί άμεσα και με κάθε τρόπο στο πλευρό τους και ενάντια στην αναδιάρθρωση των δημοσίων επιχειρήσεων που στόχο έχει το ξεπούλημα τους.

Δυνάμεις κατοχής κάτω από τον Παρθενώνα

Ματ, ξύλο και δακρυγόνα στην Ακρόπολη

Στις 12 Οκτώβρη, στην Ακρόπολη, γιορτάστηκε η επέτειος απελευθέρωσης της Αθήνας από τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής. Την Πέμπτη 14 Οκτώβρη 2010, ως νέος στρατός κατοχής, τα ΜΑΤ κατέλαβαν την Ακρόπολη και με ρόπαλα και δακρυγόνα χτύπησαν με μανία όχι μόνο τους διαμαρτυρούμενους συμβασιούχους, αλλά και τους δημοσιογράφους και φωτορεπόρτερ που είχαν σπεύσει να καλύψουν το γεγονός. Αρκετοί εργαζόμενοι τραυματίστηκαν, ένας μόνιμος αρχαιοφύλακας συνελήφθη και με χειροπέδες οδηγήθηκε στο αστυνομικό τμήμα.

Από τις 5 το πρωί της προηγούμενης ημέρας, οι συμβασιούχοι του ΥΠΠΟ απέκλεισαν την είσοδο της Ακρόπολης διεκδικώντας την πληρωμή των δεδουλευμένων (σε μερικούς το κράτος οφείλει μέχρι και 22 μηνών μισθούς), τη μονιμοποίησή τους (αρκετοί εργάζονται με συμβάσεις ορισμένου χρόνου πάνω από 10 χρόνια και περί τους 320 απολύονται στο τέλος του Οκτωβρίου) και την κατάργηση του νόμου που απαγορεύει στους υπαλλήλους του ΥΠΠΟ να εργαστούν πάνω από 24 μήνες σε αρχαιολογική υπηρεσία.

Οι σκηνές αστυνομικής βαρβαρότητας έκαναν το γύρο του κόσμου, αποκαλύπτοντας ότι η βία συμβαδίζει με την οικονομική χρεοκοπία της χώρας.

Την εισβολή των ΜΑΤ καταδίκασαν εργατικά κόμματα και συνδικάτα. «Αυτός είναι ο "πολιτισμός" της κυβέρνησης της Τρόικας: καταστολή και απολύσεις για τους εργαζόμενους, λεφτά για τους διεθνείς τοκογλύφους», αναφέρει η ανακοίνωση του το ΕΕΚ.

Τη χρήση αστυνομικής βίας καταδίκασαν η ΑΔΕΔΥ, το ΠΑΜΕ, η ΓΣΕΕ, κ.ά. Επίσης η Ένωση Ανταποκριτών Ξένου Τύπου Ελλάδος και η Ένωση Φωτορεπόρτερ Ελλάδος, μέλη των οποίων δέχθηκαν χτυπήματα και χυδαίες απειλές από ΜΑΤατζήδες.

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΛΥΚΕΙΟ!

Μετά τις «φονικές» εξαγγελίες του Υπουργείου Παιδείας για τα Πανεπιστήμια, ήρθε η ώρα του Λυκείου! Το οποίο, κατά τις αρχικές δηλώσεις, «θα αποσυνδεθεί» από τις εξετάσεις εισαγωγής στο Πανεπιστήμιο, θα γίνει «νέο» (κι αυτό!), «ψηφιακό» και ό,τι άλλο βάλει ο νους μας!

Ανακινώθηκε, λοιπόν, ένα γενικό προφίλ αυτής της βαθμίδας, το οποίο θα αποτελέσει -λένε- τη βάση «διαβούλευσης». Χωρίς να δεσμευτούμε για το τελικό περιεχόμενο των προτάσεων, βλέπουμε πως η πρόθεση του Υπουργείου είναι να διαμορφώσει τη Β' και Γ' τάξη ως τάξεις επιλογής μαθη-

μάτων, δίπλα σε κάποια γενικά υποχρεωτικά. Έτσι, ενώ η Νεοελληνική Γλώσσα, η Γυμναστική και τα Αγγλικά θα είναι υποχρεωτικά, τα υπόλοιπα θα είναι αντικείμενο προσωπικής επιλογής των μαθητών. Άλλος, λοιπόν, θα διαλέγει Μαθηματικά υψηλού επιπέδου και καθόλου Φυσική(!!!), άλλος χαμηλού, ενώ θα επιλέγει ανάμεσα σε Χημεία, Βιολογία, Περιβαλλοντικές Επιστήμες ή ανάμεσα σε Ιστορία, Οικονομία, Ψυχολογία...

Οι δυνατότητες επιλογής μπορεί να αλλάξουν τις επόμενες μέρες, η ουσία, όμως, παραμένει: οι τελευταίες τάξεις του Λυκείου «αποχαιρετούν» με αποφασιστι-

κό τρόπο τη Γενική Παιδεία (που ποτέ δεν υπηρετήθηκε ολοκληρωμένα). Συνδέονται, αντίθετα με τις διακηρύξεις, πιο στενά με την εισαγωγή στο πανεπιστήμιο και στερούν από τη νεολαία τη δυνατότητα να εμβαθύνει στις γνώσεις θεμελιακών επιστημών. Ταυτόχρονα, λειτουργούν αντιεπιστημονικά σε σχέση με τη Γνώση, καθώς η Βιολογία απαιτεί γνώσεις Χημείας, η Φυσική Μαθηματικών, η Ιστορία Οικονομίας κ.λπ.

Μαζί με αυτά ξαναγύρισε το «φάντασμα» της Ιστορίας: στη αρχή μίλησαν μόνο για «Ευρωπαϊκή Ιστορία» ως μάθημα επιλογής. Μετά για υποχρεωτική διδασκα-

λία της! Το περιεχόμενο, όμως; Σαφώς και ένα σοβαρό πρόβλημα είναι η «μεταμοντέρνα» παράκαμψη των «δύσκολων» πτυχών της Ιστορίας της Ελλάδας. Ταυτόχρονα, όμως, ξέρουμε ότι αυτό που ονομάζουν «Ευρωπαϊκή Ιστορία» δεν είναι η Ιστορία λαϊκών και εργατικών αγώνων ούτε και επαναστάσεων, που έλαβαν χώρα στην Ευρώπη. Ιστορία της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα είναι, με στρεβλή θεμελίωσή της σε όσους τους δημοκρατικούς αγώνες, με σκόπιμη σύγχυση ανάμεσα στον πατριωτισμό και τον εθνικισμό, ανάμεσα στην ελεύθερη, δημοκρατική συνένωση των λαών και την ιμπεριαλιστική κατάργηση

των εθνικών συνόρων. Έρχεται βαριά αμορφωσιά, την εποχή, μάλιστα, έκρηξης της Γνώσης! Ο καπιταλισμός, την εποχή της βαριάς του κρίσης, γίνεται ολοένα και πιο αντιδραστικός! Η πάλη για ένα ΕΝΙΑΙΟ, χωρίς ταξικούς και αντιεπιστημονικούς διαχωρισμούς, 12χρονο Βασικό Υποχρεωτικό Σχολείο, που θα παρέχει Γενική Παιδεία σε όλους και δωρεάν, μόνο Δημόσιο, με προοδευτικό και επιστημονικό περιεχόμενο σπουδών, είναι αντικειμενικά υπερώριμη. Και συνδέεται με την πάλη για μια άλλη, σοσιαλιστική, κοινωνία.

Μάριος Μ.

Σύλλογος Συμβασιούχων Παν/μίου Αθηνών Καταγγέλλουν την απόλυση εργαζόμενης

Το Δ.Σ. του Συλλόγου Συμβασιούχων Πανεπιστημίου Αθηνών, καταγγέλλει την απόλυση της εργαζόμενης Ποτυράλα Μαλγκοζάτα από την εργολάβο καθαρισμού ανάδοχο εταιρεία «ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ ΑΛΕΞΙΟΥ & ΣΙΑ ΕΕ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΙ ΚΤΗΡΙΩΝ» που έχει αναλάβει τον καθαρισμό κτηριακών εγκαταστάσεων του Πανεπιστημίου Αθηνών στην Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου. Σημειώνουμε ότι στο πρόσφατο παρελθόν οι εργαζόμενοι του συγκεκριμένου συνεργείου απευθύνθηκαν στο ΙΚΑ, στην Επιθεώρηση Εργασίας και μόνο όταν υπέβαλαν αναφορά στην Σύγκλητο του Πανεπιστημίου Αθηνών με αποτέλεσμα την διενέργεια Ένορκης Διοικητικής Εξέτασης και μετά το πόρισμα εις βάρος της εργολάβου, επέβαλλαν την συμμόρφωσή της με τις νόμιμες συλλογικές συμβάσεις

Η μεθόδευση της απόλυσης φαίνεται από τα γεγονότα που σας παραθέτουμε:

- Στις 6/7/2010 η εργολάβος επιχείρησε να την απολύσει μετά από άδεια ασθενοείας. Οι μαζικές και άμεσες αντιδράσεις του Συλλόγου και των εργαζομένων του συνεργείου στο χώρο της Πανεπιστημιούπολης Ζωγράφου, η κάθοδός τους στην Πρυτανεία, η συμπαράσταση των άλλων Σωματείων και η παρέμβαση του Γενικού Γραμματέα του ΕΚΠΑ είχαν ως αποτέλεσμα αρχικά η εργολάβος να ισχυριστεί ότι η εργαζόμενη είχε προσληφθεί εκτάκτως λόγω της γρίπης, μετά όμως από την κα-

τάρρευση των ισχυρισμών της αναγκάστηκε να ανακαλέσει την απόλυση.

- Στις 13/7/2010 επιχειρεί για μια ακόμη φορά την απόλυση της εργαζόμενης με νέο πρόσχημα. Η άμεση και δυναμική αντίδραση του Συλλόγου και άλλων Σωματείων, και των φοιτητών που συμπαραστάθηκαν έχει σαν αποτέλεσμα να ανακαλέσει και πάλι την απόλυση ενώ παράλληλα υπό την πίεση έκτακτης ανάγκης, δίνει στην εργαζόμενη τμήμα της καλοκαιρινής της άδειας για να παραστεί στην κηδεία του πατέρα της στην Πολωνία.
 - Η απόλυση ήρθε τελικά ενώ η εργαζόμενη τελούσε σε καλοκαιρινή άδεια από την οποία νομίμως επέστρεψε στις 29/7/2010 σημειώνουμε ότι το γραμμάτιο της αποζημίωσης απολύσεως έχει κατατεθεί στο Ταμείο Παρακαταθηκών & Δανείων στις 27/7/2010
- Συνάδελφοι σήμερα περισσότερο από ποτέ είναι επιτακτική η ανάγκη συνεχούς αγώνα για την διατήρηση των κεκτημένων δικαιωμάτων μας.

Ζητάμε :

- Άμεση επαναπρόσληψη της εργαζόμενης
- Να ξεκαθαρίσει το θέμα του νέου διαγωνισμού καθαριότητας που εκκρεμεί.

Για άλλη μια φορά επαναλαμβάνουμε την πάλη για θέση μας για την ανάληψη του καθήκοντος όχι από εργολάβους αλλά από το ίδιο το Πανεπιστήμιο έτσι ώστε να αποφεύγουμε στο μέλλον παρόμοια περιστατικά.

Όλοι μας πρέπει να αποδεικνύουμε καθημερινά στην πράξη ότι στη μάχη ενάντια στις απολύσεις είμαστε όλοι ένα.

Για το Δ.Σ. υπογράφουν
Α. Μπάκας,
πρόεδρος, και
Δ. Λυκούρη,
γραμματέας

Δίκη αγωνιστών του κινήματος κατοίκων για το λόφο Φιλοπάππου

Ενας 8χρονος διαρκής αγώνας του κινήματος κατοίκων, για να μείνει ανοικτός με ελεύθερη πρόσβαση και χρήση ολό το 24ωρο ο μεγαλύτερος πράσινος πνεύμονας και ελεύθερος χώρος της Αθήνας (700 στρέμματα) οδηγείται στα δικαστήρια.

Την Τετάρτη 20 Οκτώβρη 2010 στα δικαστήρια της Ευελπίδων, με την κατηγορία ότι με "πειθώ και φορτικότητα υποκινούσαν την ρίψη της περίφραξης" δικάζονται 3 αγωνιστές του κινήματος ο Νίκος, ο Ακης και η Στέλλα.

Ο αγώνας οργανώθηκε μέσα από Λαϊκές Συνελεύσεις όπου οι ίδιοι οι κάτοικοι με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες αποφάσισαν και έδρασαν ενάντια στα ιδιωτικά και κρατικά συμφέροντα που θέλησαν ενόψει των Ολυμπιακών αγώνων -και όχι μόνο- να μετατρέψουν τον λόφο σε τσιφλίκι τους.

Για να το πετύχουν έκοψαν δένδρα για να βάλουν κάγκελα, έβαλαν φωτιές (περίπου 18 εμπρησμοί το καλοκαίρι του 2003), κατέστρεψαν τα λιθόστρωτα του Πικιώνη, έριξαν τσιμέντα και σίδερα για κατασκευή μπιενάλε Γλυπτικής μέσα στο λόφο, σχεδίαζαν θέατρο τύπου Λυκαβηττού στο μικρό λατομείο, τσιμέντωσαν αρχαία, πουλούσαν μέσω της ETA ΑΕ κομμάτια του Φιλοπάππου στο Χρηματιστήριο απειλήσαν με κάθε είδους καταστολή, έστειλαν τα ματ και τους χαφιέδες, αλλά τα σχέδιά τους δεν πέρασαν.

Σε ένα μακροχρόνιο αγώνα που συνεχίζεται μέχρι σήμερα, η υπεράσπιση του λόφου από τους εκατοντάδες κατοίκους των περιοχών γύρω απ' αυτόν (Πετράλωνα - Θησείο - Κουκάκι), που συμμετείχαν στις λαϊκές συνε-

λεύσεις, στις εκδηλώσεις, στις παρεμβάσεις, στις συζητήσεις, στα γλέντια, ενδυνάμωσε τον αγώνα και απέδειξε ότι οι αυτοοργανωμένες διαδικασίες μακριά από κομματικές σκοπιμότητες και οφέλη και με σεβασμό στην διαφορετικότητα και την αλληλεγγύη πέτυχαν το στόχο που τέθηκε από την αρχή, την προστασία του Φιλοπάππου ως ανοικτού ελεύθερου χώρου από τους λίγους βιότοπους στο κέντρο της Αθήνας με συνείπαρξη αρχαίων και νεότερων μνημείων.

Ο λόφος παραμένει χωρίς κάγκελα, ωράρια λειτουργίας, εισιτήρια και αυτοκίνητα.

Αυτός ο αγώνας θα συνεχίζεται όσο οι κάτοικοι νοιάζονται για τις γειτονιές τους και την ποιότητα της ζωής τους.

Όπως απέτυχαν τα σχέδιά τους θα αποτύχουν και οι διώξεις προς τους κατοίκους.

Την Κυριακή 17 Οκτώβρη στο Λουμπαρδιάρη στις 11.30 το πρωί οι κάτοικοι συγκεντρώνονται, συζητούν και αποφασίζουν.

Την Τετάρτη 20 Οκτώβρη στα δικαστήρια της Ευελπίδων στη δίκη των 3 κατοίκων ώρα 12 κτίριο 8, αίθουσα 2

T.B.

Δεκαπενθήμερο όργανο της Κ.Ε. του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (ΕΕΚ - Τροσκιστές)
Κυκλοφορεί στα κεντρικά περίπτερα και στα βιβλιοπωλεία σε όλες τις μεγάλες πόλεις
Εκδίδεται από την
Ε.Μ.Ε. - ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ
Αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία
Αρχισυντάκτης
Θ. Κουτσομπός

Σελιδοποίηση - Μοντάζ
Βιβλιοτεχνία Ο.Ε.
Ζωοδόχου Πηγής 52Α, Εξάρχεια
Τηλ. 210 38.01.844

Εκτύπωση
ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε.
Αγ. Άννης 24, Αιγάλεω
Διεύθυνση Εφημερίδας
Καποδιστρίου 58, 10431 Αθήνα
Τηλ. - Fax: 210 5241070
Ετήσια συνδρομή - Ενίσχυση
Εσωτερικού: 45 €
Ευρώπη: 60 €
Υπόλ. Χώρες: 75 €
Τσεκ - εμβάσματα στη διεύθυνση:
«Νέα Προοπτική»
Θ. Κουτσομπός
Καποδιστρίου 38
10431 Αθήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

στην επαναστατική μαρξιστική εφημερίδα που παλεύει:

- ★ ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα
- ★ ενάντια στον εθνικισμό, το ρατσισμό, το φασισμό, τον πόλεμο
- ★ για το σοσιαλισμό και την εξουσία των εργατικών συμβουλίων
- ★ για την οργάνωση του επαναστατικού διεθνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης
- ★ για την επανίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς

ΙΣΟΒΙΑ ΣΤΟΝ ΕΝΣΤΟΛΟ ΔΟΛΟΦΟΝΟ

Με την απόφαση του Μικτού Δικαστηρίου Άμφισσας τη Δευτέρα 11 Οκτώβρη έκλεισε ο πρώτος δικαστικός κύκλος στην υπόθεση της κρατικής δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου.

Ο αρχιδολοφόνος μπάτσος Κορκονέας καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη (25 χρόνια και 15 μήνες) για «ανθρωποκτονία από πρόθεση με άμεσο δόλο». Η ποινή αποφασίστηκε με την ψήφο τριών ενόρκων και ενός τακτικού δικαστή. Καταψηφίστηκε από την πρόεδρο του δικαστηρίου, έναν ένορκο και έναν τακτικό δικαστή που υποστήριξαν την αρχική κατηγορία για τον Κορκονέα, της «ανθρωποκτονίας από πρόθεση με ενδεχόμενο δόλο». Με αυτή την αλλαγή βαθμού στην κατηγορία εξαντλήθηκε όλη η ασυτηρότητα απέναντι στον δολοφόνο με βάση το υπάρχον νομικό πλαίσιο. Βαριά είναι και η ποινή για τον συνεργό

τού Κορκονέα, Βασίλη Σαραλιώτη που καταδικάστηκε σε 10 χρόνια φυλάκισης χωρίς να του αναγνωριστεί κανένα από τα ελαφρυντικά που ζήτησαν οι συνήγοροί του.

Οι κρατούντες γνώριζαν καλά πως οποιαδήποτε ψευδοκαταδικαστική απόφαση του δικαστηρίου θα μπορούσε να ρίξει λάδι στη φωτιά της συσσωρευμένης κοινωνικής οργής. Με διάφορους τρόπους όμως επχείρησαν να «εκτονώσουν» την κοινωνική ένταση που προκαλεί και σήμερα αυτή η υπόθεση.

Οι ευθύνες τους στην επχείρηση συγκάλυψης της κρατικής δολοφονίας είναι τεράστιες. Εκτός από την μεταφορά της δίκης στην Άμφισσα που έγινε ενάντια στη θέληση της οικογένειας του Αλέξανδρου, οκάνδαλο πρώτου μεγέθους, αδιευρεύνητου ακόμα, στάθηκε η κατάθεση ψευδομαρτύρων συνεργατών της αστυνομίας καθώς και αστυνομι-

κών που προσπάθησαν να συσκοτίσουν τα γεγονότα. Αξιοσημείωτης ανοχής έτυχαν και οι κατάπτυστες δηλώσεις του Κούγια κατά τη διάρκεια της δίκης. Στοχοποιώντας τους μάρτυρες κατηγορίας συκοφαντώντας τον Αλέξανδρο και χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα προκειμένου να κερδίσει χρόνο

και να βγάλει "λάδι" τον πελάτη του. Σε πρώτη φάση δεν τα κατάφερε.

Έπεται η συνέχεια βέβαια. Τα περιστατικά μέσα στη δικαστική αίθουσα την τελευταία μέρα της δίκης δεν ήταν τυχαία. Ακόμα και η γιαγιά του Αλέξανδρου βρέθηκε στο στόχαστρο ενός από τους ειδικούς φρουρούς που είχαν γεμίσει τη δικαστική αίθουσα όλους αυτούς τους μήνες. Όταν η γυναίκα κατηγορήθηκε το Σαραλιώτη ότι βοήθησε τον Κορκονέα, ο ειδικός φρουρός είπε «πετάχτε την έξω, εγώ κάνω κουμάντο εδώ». Και οι συνάδελφοί του εξάλλου μετά την ανακοίνωση της απόφασης ξεστόμισαν βρισιές εναντίον όσων δικαστικών και ενόρκων ψήφισαν για την αναβάθμιση της κατηγορίας του Κορκονέα σε «άμεσο δόλο».

Η ποινή στους δύο ένστολους δολοφόνους είναι πολύ μικρή μπροστά στον πόνο και την οργή που προκλήθηκε από τη δολοφο-

νία του Αλέξανδρου. Δικαιοσύνη για τον Αλέξανδρο δεν μπορεί να δώσει κανένα αστικό δικαστήριο, γιατί κανένα δεν πρόκειται να δικάσει τον πραγματικό υπαίτιο της δολοφονίας: το αιματοβαμμένο και χρεοκοπημένο κράτος του κεφαλαίου που οπλίζει και εκπαιδεύει τους αστυνομικούς μπράβους του.

Ας ξέρουν όμως οι κρατικοί και παρακρατικοί κύκλοι που απεργάζονται μια μαλακότερη μεταχείριση των δολοφόνων στην επόμενη δικαστική φάση: η ωρολογιακή βόμβα που έχει μπει στα θεμέλια της αστικής κρατικής εξουσίας ήδη από το Δεκέμβριο του 2008, δεν έχει απασφαλιστεί. Καμία απόφαση δεν πρόκειται να την εξουδετερώσει. Παραμένει έτοιμη να σκάσει στα χέρια του καπιταλιστικού καθεστώτος και των δημίων του. Είναι καιρός να ανάψουμε το φιτίλι της ξανά.

Ε.Α

Ανακοίνωση του ΕΕΚ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το ΕΕΚ θεωρεί πως η απόφαση του μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου Άμφισσας για ισόβια κάθειρξη στο δολοφόνο Κορκονέα και 10ετή φυλάκιση στον συνεργό του Σαραλιώτη, είναι η ελάχιστη ποινή που θα μπορούσε να επιβληθεί στο συγγνό δολοφόνο του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και στο συνεργό του.

Είναι πρώτη φορά που αστυνομικοί καταδικάζονται για δολοφονική επίθεση εναντίον πολίτη. Συνήθως ή μένοντες εντελώς ασύλληπτοι και απολαμβάνουν ασυλίας, ή στα δικαστήρια «πέφτουν στα μαλακά». Στην προκειμένη περίπτωση όχι μόνο επιβλήθηκε η ποινή των ισόβιων δεσμών, αλλά και με την απόφαση του δικαστηρίου, κατά πλειοψηφία η κατηγορία αναβαθμίστηκε από «ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο δόλο» σε «ανθρωποκτονία από πρόθεση με άμεσο δόλο».

Στη λήψη μιας τέτοιας απόφασης συντέλεσε η στάση της οικογένειας και ιδιαίτερα της μητέρας του Αλέξανδρου, κυρίας Τζίννας Τσαλικιάν, που αποκάλυψε και αντιτάχθηκε σε όλες τις μεθοδεύσεις πριν και κατά τη διάρκεια της δίκης. Καθοριστικός ήταν επίσης ο ρόλος της πολιτικής αγωγής που κουρέλιασε όλους τους εξοργιστικούς ισχυρισμούς του Κούγια και έφερε στο φως στοιχεία που δεν άφησαν κανένα περιθώριο «μαλακής μεταχείρισης» των ένστολων δολοφόνων του Αλέξανδρου.

Όμως, πάνω από τη δικαστική απόφαση, όπως και πάνω από όλη την Ελλάδα, βρίσκεται η Εξέγερση

του Δεκέμβρη – η εξέγερση που πυροδοτήθηκε από την εν ψυχρώ δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και έκανε όλο τον κόσμο να στρέψει τα βλέμματα στην Ελλάδα και τον πρόεδρο του ΔΝΤ Στρώς Καν να μιλάει για την πρώτη εξέγερση μετά το κραχ στην παγκόσμια οικονομία. Φαίνεται πως για να αποδοθεί μια κάποια δικαιοσύνη, για να τιμωρηθούν οι συνήθως ασύδοτοι και ατιμώρητοι δολοφόνοι και βασανιστές της αστυνομίας, πρέπει να έχει μεσολαβήσει μια μεγάλη εξέγερση.

Είναι βέβαιο, ότι τώρα, όλοι οι μηχανισμοί του κράτους και των παραφυάδων του θα κληθούν για να οργανώσουν τη νέα δίκη στο εφετείο. Αφού «ικανοποιήθηκε» το λαϊκό αίσημα με την πρωτόδικη απόφαση, θα προσπαθήσουν να ρίξουν «στα μαλακά» το δολοφόνο αστυνομικό και το συνεργό του.

Συνεπώς δεν υπάρχουν περιθώρια επανάπαυσης. Το σύνθημα του Δεκέμβρη ΕΛΑΣ-ΚΟΡΚΟΝΕΑΣ-ΣΑΡΑΛΙΩΤΗΣ, ΒΑΨΑΝΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ-Ο ΛΑΟΣ ΘΑ ΠΕΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΛΕΞΗ, δεν έχει χάσει την επικαιρότητά του.

Πάνω απ' όλα, υπάρχουν ανέπαφοι όλοι οι μηχανισμοί του κράτους, που τρομοκρατούν, καταπνέζουν, βασανίζουν και συχνά δολοφονούν, νεολαίους, μετανάστες, άνεργους. Η αποκρουστική κρεατομηχανή του κράτους αλέθει στα αστυνομικά τμήματα και στις φυλακές ανθρώπινα κορμιά. Ο καθένας, που δεν ταιριάζει στο κυρίαρχο μοντέλο, είναι εν δυνάμει θύμα της αστυνομικής αυθαιρεσίας και βίας, που όσο η οικονομική κρίση και χρεοκοπία του

ελληνικού καπιταλισμού βαθαίνει τόσο γίνονται πιο αποκρουστικές. Την ίδια στιγμή νέα σώματα καταστολής ιδρύονται (η λεγόμενη Ομάδα ΔΕΛΤΑ ιδρύθηκε άμεσα μετά τη Δεκεμβριανή εξέγερση), ενώ το νομικό οπλοστάσιο διανθίζεται με νόμους που μετατρέπουν απλές πλημμεληματικές παραβάσεις του ΚΟΚ ή τη συνδικαλιστική δράση σε κακουρηνηματικές πράξεις.

Καλούμε το εργατικό κίνημα και τη νεολαία να είναι σε επιφυλακή για τη δικαστική συνέχεια της υπόθεσης. Παράλληλα να εμποδίσουμε τους κρατούντες να χρησιμοποιήσουν την καταδίκη των δολοφόνων ως άλλοθι για τη σκλήρυνση της στάσης τους στις υπόλοιπες υποθέσεις που σχετίζονται με την εξέγερση του Δεκέμβρη. Μπροστά μας έχουμε αμέτρητες πολιτικές διώξεις αγωνιστών που βρέθηκαν στο στόχαστρο της δολοφονικής αστυνομικής δράσης το Δεκέμβρη του 2009. Ακόμη και μαθητές στη Λάρισα παραπέμπονται να δικαστούν ως τρομοκράτες για τη συμμετοχή τους στην εξέγερση του 2008.

Ας κάνουμε πραγματικότητα τον τρόπο που σκόρπισε η εξέγερση του Δεκέμβρη. Δικαιοσύνη για όλα τα θύματα της αστυνομικής βίας. Επαναστατική πάλη για την ανατροπή του κατ'επίφαση δημοκρατικού κράτους του κεφαλαίου και της Κυβέρνησής των ανδρικών της τρόικας, για να μην πληρώνουμε την κρίση του συστήματός τους με τις ζωές μας.

12 Οκτώβρη 2010

ΔΙΚΕΣ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ

Για τα γεγονότα της 6ης Δεκεμβρίου 2009

Δυο σύντροφοι, ο Απόστολος Σορολοπίδης και ο Στέφανος Ανδρέου, δικάζονται την Πέμπτη 21 Οκτωβρίου με βαρείες κατηγορίες για τα γεγονότα της 6ης Δεκεμβρίου 2009, ένα χρόνο μετά τη δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου.

Οι δυο σύντροφοι συνελήφθησαν μαζί με αρκετούς άλλους, κατά την επίθεση της Ομάδας Δέλτα της αστυνομίας κατά της μαζικής διαδήλωσης στην πλατεία Συντάγματος. Πολλοί σύντροφοι τραυματίστηκαν τότε από την επίθεση της αστυνομίας με μηχανές και γκλοψ, με βαρύτερα τραυματισμένη την σ. Αγγελική Κουτσογιάννη, η ζωή της οποίας τέθηκε σε θανάσιμο κίνδυνο.

Για να μη φανεί ότι η επίθεση της αστυνομίας αφορούσε ένα τμήμα της πορείας και συγκεκριμένα το μπλοκ του ΕΕΚ, οι δικογραφίες διαχωρίστηκαν, αν και τα φερόμενα ως αδικήματα φαίνεται να διατελέστηκαν στον ίδιο χρόνο και τον ίδιο τόπο.

Μια άλλη δίκη, του του σ. Ν. Κ., έχει οριστεί για την 1η Δεκεμβρίου 2010.

Πρόκειται για μια «βιομηχανία δικών» που βρίσκεται σε εξέλιξη. Οι κατηγορίες με τις οποίες παραπέμπονται είναι αντίσταση κατά της αρχής, εξύβριση, διατάραξη κοινής ειρήνης κλπ.

Ενώ οι δίκες εναντίον των συντρόφων έχουν αρχίσει, και ένας εξ αυτών, ο οικοδόμος Θάνος Ζαμπέτης, έχει καταδικαστεί σε 7μηνη φυλάκιση, η μήνυση της Αγγελικής Κουτσογιάννη εναντίον των αστυνομικών έχει σκαλώσει σε κάποια συρτάρια των δικαστικών αρχών. Αρχικά τις ανακρίσεις ανέλαβε η Τροχαία, σε μια προσπάθεια συγκάλυψης της δολοφονικής επίθεσης της αστυνομίας. Έκτοτε, ουδέν νεώτερον, πλην των δικών εναντίον των συλληφθέντων αγωνιστών.

Αφού πρώτα οργάνωσε τη δολοφονική επίθεση με τις ορδές της Ομάδας ΔΕΛΤΑ, η κυβέρνηση Παπανδρέου προσπαθεί να «θάψει» την υπόθεση της μήνυσης εναντίον των ηθικών και φυσικών αυτουργών της δολοφονικής επίθεσης και συγχρόνως να τρομοκρατήσει, με τη βιομηχανία δικών, τους αγωνιστές.

Το κράτος δίωξης και καταστολής των πολιτών (αστυνομία, εισαγγελείς), με αφορμή τα γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008, προσπάθησε στη Λάρισα να εφαρμόσει τη ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης.

Για την καταστροφή 36 υποκαταστημάτων τραπεζών, του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου, των γραφείων της Ολυμπιακής, του Δημαρχείου, του Δικαστικού Μεγάρου, φωτεινών σηματοδοτών και κάδων απορριμμάτων, που έγιναν στις 6/12/08, κατηγορούνται 11 ανήλικα παιδιά, με συλλήψεις που έκανε η αστυνομία «στο σωρό», με μόνο στοιχείο τις καταθέσεις καρμπόν των αστυνομικών, που απέχουν απ' την πραγματικότητα όσο η αλήθεια απ' το ψέμα.

Για 700 άτομα που όλοι φορούσαν κουκούλες και οι περισσότεροι έφεραν σακίδια με βόμβες μολότοφ στην πλάτη, καταθέτουν οι αστυνομικοί, περιγράφοντας την έναρξη της διαδήλωσης στις 6/12/08.

2.000 - 2.500 διαδηλωτές, χωρίς κουκούλες και σακίδια, αναφέρουν οι δημοσιογράφοι και μία βουλευτής που ήταν παρόντες, και οι διοργανωτές και συμμετέχοντες στη διαδήλωση.

Κρατούσαν τα παιδιά όλη τη νύχτα, χωρίς να ειδοποιούν τους γονείς τους και τα έβαλαν να υπογράψουν ότι τα ενημέρωσαν για τα δικαιώματά τους -ιδίως ότι δικαιούνται να παρίστανται μετά συνηγόρου λέει το χαρτί- και αυτά υπέγραψαν λέει, ότι δεν επιθυμούν να κάνουν χρήση των δικαιωμάτων τους.

Έπρεπε οι συλλήψεις να γίνουν τυχαία, για να έχει μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα η τρομοκράτηση των πολιτών. Όπως ακριβώς έκαναν οι ναζί.

Αποφάσισαν λοιπόν να εγκληματίσουν σε βάρος ανήλικων παιδιών και διάλεξαν τον «εγκληματικό νόμο» (Κρητικός, βουλευτής ΠΑΣΟΚ) για να το πετύχουν. Αποφάσισαν να «εφαρμόσουν» για φύλλο συκής όπως νόμισαν, έναν νόμο που τον ψήφισαν μετρημένοι στα δάκτυλα του ενός χεριού βουλευτές της συμπολίτευσης και μερικοί της αντιπολίτευσης, με τον βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Σ. Βαλυράκη να δηλώνει πως «ο νόμος ψηφίζεται με καθόλου κολακευτικές μεθοδεύσεις για την εικόνα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, με παρουσία ελάχιστων βουλευτών, με παραβίαση της δεδηλωμένης πλειοψηφίας, που είναι πρωτοφανής στην ιστορία του ελληνικού κοινοβουλίου, ότι η κυβέρνηση κινείται εκτός κυβερνητικού προγράμματος, εκτός των πολιτικών και θεσμικών δεσμεύσεών της και εκτός πλαισίου κυβερνητικών δηλώσεων».

Ποιος άνθρωπος θα παραμείνει απαθής μπροστά σ' αυτή τη

Λάρισα

11 μαθητές παραπέμπονται με τον τρομονόμο για την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008

φρική και εγκληματική διαστρέβλωση της έννοιας του δικαίου και της δημοκρατίας;

Μπορούν εγκληματίες να χρησιμοποιούν και να καταστρέφουν μικρά παιδιά με παράνομες ενέργειες, για πολιτικές επιδιώξεις;

Με ποια εμπιστοσύνη μπορεί κάποιος να κινηθεί δικαστικά όταν συμβαίνουν αυτά;

Σε ποιο σημείο γελοιοποίησης πρέπει να φτάσουν οι θεομοί για

να πάρει θέση η κοινωνία;

Υπάρχει όριο ως προς τη σαπίλα που μπορεί ν ανεχτεί μια κοινωνία;

Αλλά η ιστορία έχει και συνέχεια.

Ο τότε πρωτοστατών μεταξύ των αντιδρώντων βουλευτών του ΠΑΣΟΚ στην ψήφιση του «εγκληματικού νόμου» κ. Χ. Καστανίδης, σαν σημερινός υπουργός Δικαιο-

σύνης, επεκτείνει τη δυνατότητα χρήσης αυτού του νόμου και στη δίωξη των πολιτικών και συνδικαλιστικών δράσεων.

Οι διώξεις κατά μελών του κινήματος κατά των διοδίων, μαρτυρούν για τις μελλοντικές χρήσεις αυτού του πολυτίμου εργαλείου του τρομο-κράτους.

Αλλά τι νόημα έχει η έννοια της τρομοκρατίας σήμερα;

Εδώ και καιρό, παρατηρούμε

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Πλήθος αστυνομικών διώξεων εναντίον των μαθητών επιχειρήθηκε τις τελευταίες μέρες σε σχολεία της Αθήνας και της επαρχίας. Γονείς και διευθυντές κλήθηκαν σε αστυνομικά τμήματα προκειμένου να καταδώσουν «υποκινητές και συμμετέχοντες» στις καταλήψεις που τέλειωσαν. Την ίδια στιγμή, ορισμένοι προϊστάμενοι διευθύνσεων έχουν ήδη στείλει εντολή προς τα σχολεία να ενημερώνουν εγγράφως τα αστυνομικά τμήματα της περιοχής τους όταν τελούν υπό κατάληψη.

Η Κυβέρνηση επίσημα δήλωσε άγνοια για τις κινήσεις αυτές αν και εκπρόσωπος του υπουργείου παιδείας αναφέρθηκε στο νόμο που ορίζει ότι η αστυνομία έχει το δικαίωμα της επέμβασης σε περίπτωση που η κατάληψη «αποφασίζεται παράτυπα», όταν δηλαδή δεν «αποφασίζεται από τα 15μελή αλλά από άλλες ομάδες ή και εξωσχολικούς». Μήπως όμως

η Κυβέρνηση δεν είναι αυτή που έχει σπρώξει τα σχολεία στο έλεος της κρατικής χρεοκοπίας στοιβάζοντας τους μαθητές τον έναν πάνω στον άλλο λόγω της μείωσης των καθηγητών φέτος; Είναι χαρακτηριστικό ότι ήρθε στη δημοσιότητα σχολείο που κάνει κάποια μαθήματά του σε... καφετέριες.

Το ζήτημα είναι πολύ σημαντικό και μόλις στην αρχή του. Δεν είναι μόνο τα γιγάντια προβλήματα στα σχολεία αλλά κυρίως τα κοινωνικά προβλήματα έξω από αυτά που ωθούν τους μαθητές στην κινητοποίηση. Οι γονείς σε αντίθεση με παλιότερα, αρκετά συχνά στηρίζουν τις καταλήψεις.

Από ότι φαίνεται η αστυνομία έχει ακόμα νωπές τις μνήμες από τη δράση των μαθητών στην εξέγερση του Δεκέμβρη. Τότε, το πρόβλημα για την αστυνομία δεν ήταν οι καταλήψεις αλλά οι μαζι-

κές επιθέσεις στα αστυνομικά τμήματα. Μια ολόκληρη γενιά εκπαιδεύτηκε με τις δεκεμβριανές εφόδους στην σύγκρουση με το αστικό κράτος. Και είναι αυτή η ύλη εμπειριών που κάνει την αστυνομία να προετοιμάζεται για τις μάχες που έρχονται.

Τη φετινή χρονιά οι μαθητές όπως και όλη η νεολαία, έχουν μπροστά τους μια σύγκρουση με την Κυβέρνηση εν όψει των χειρότερων μεταπολιτευτικών αλλαγών που ετοιμάζονται. Οι μαθητές πρέπει να εκπαιδευτούν πολιτικά για μια σύγκρουση που θα κρίνει το παρόν και το μέλλον το δικό τους και της Παιδείας στη χρεοκοπημένη καπιταλιστική χώρα. Αν και όπως φαίνεται από τον αγώνα των μαθητών στην Αργεντινή ή και την κινητοποίηση της νεολαίας στη Γαλλία στο πλευρό του εργατικού κινήματος, κι αυτή η σύγκρουση είναι διεθνής.

πως τα επιχειρήματα των απολογητών και υπέρμαχων του συστήματος, αποβάλλουν το θετικό περιεχόμενό τους, την καλλιέργεια θετικών προοπτικών για το μέλλον και εύκολα αν όχι άμεσα και ωμά, μετατρέπουν τα επιχειρήματά τους σε εκβιαστικά διλήμματα του τύπου: ή ακολουθούμε την «μοναδική» τους πολιτική ή οι αγορές θα μας καταστρέψουν.

Πίσω απ' τα εναπομείναντα θετικά επιχειρήματά τους -όσα τους έχουν απομείνει- της υπεράσπισης της ελευθερίας του κεφαλαίου, της επιχειρηματικότητας κ.ο.κ. κρύβεται πάντα η απειλή του παγκόσμιου κεφαλαίου, της πραγματικότητας του, της καταστροφικής του δύναμης.

Χωρίς πλέον οποιαδήποτε σταγόνα μελλοντικής ελπίδας, ικανής να πείσει τους πολίτες, παρά μόνο απειλής καταστροφής, ωμά και καθαρά, προβάλλεται το δίλημμα: υποταγή στο παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο ή καταστροφή σ' όποιον απειθαρχήσει!

Σήμερα το κεφάλαιο απειλεί ευθέως ν' αφαιρέσει από ένα μεγάλο τμήμα της κοινωνίας τη δυνατότητα ικανοποίησης των πιο στοιχειωδών αναγκών, των πολιτών μιας σύγχρονης κοινωνίας: της υγείας, της σύνταξης, του νερού, του ηλεκτρικού, της εργασίας, της μετακίνησης, της ίδιας της επιβίωσης.

Ακόμα και οι πιο ακραίες πιεστικές ιδιωτικές πρωτοβουλίες και της επιχειρηματικότητας, θ' αναγνωρίσουν σήμερα πως αν μπορεί να υπάρξει ιδιωτική πρωτοβουλία και επιχειρηματικότητα, αυτές πρέπει να είναι αυστηρά ελεγχόμενες, περιορισμένες και μέσα σε πλαίσια που θα ορίζει πάντα η οργανωμένη κοινωνία, η πάντα φιλόδοξη απέναντι στους κινδύνους για την ανθρωπότητα, που μπορεί να προκύψουν από μια ανεξέλεγκτη γιγάντωσή τους, αλλά και μακριά απ τα ζωτικά αγαθά για την επιβίωση των πολιτών και της κοινωνίας.

Η ιδιωτική πρωτοβουλία και η επιχειρηματικότητα, ανεξέλεγκτες και αποκαλιωμένες, δεν είναι παρά το κεφάλαιο, απογυμνωμένο από κάθε θετικό περιεχόμενο, που απειλεί να πνίξει την ανθρωπότητα και να επιβάλλει μια βαρβαρότητα πρωτοφανή σ ολόκληρη την ιστορία του ανθρώπινου γένους.

Αρχή του: συμφέρει να κόψουμε τα πόδια μας για να κερδίσουμε κεφάλαιο. Η οικονομία του κεφαλαίου είναι το παν. Όλες οι ανθρώπινες αξίες και ανάγκες μηδενίζονται μπροστά της. Αυτή μας οδηγεί στην «πρόοδο». Ακόμη κι αν πρόκειται να χάσουμε από τώρα τα πόδια μας.

Η «ετραγώνη χρηματοποιημένη λογική», τραβηγμένη στα άκρα, οδηγεί στο αντίθετό της: τον παραλογισμό και την τρομοκρατία, σαν αιτίες που κινούν τα πάντα...

Γιώργος Παναγιωτόπουλος
11 Οκτώβρη 2010

E.A

«ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»

Αγώνας Ενάντια στην Ανεργία

Μαζική με πολύ παλμό ήταν η διαδήλωση την Τρίτη 12/10 στα Προπύλαια ενάντια στις απολύσεις και την ανεργία. Στην πορεία συμμετείχαν οι εργαζόμενοι στα «Ελληνικά Γράμματα», ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου Αττικής, εργαζόμενοι από τον ΟΣΕ, πρωτοβάθμια σωματεία, το ΕΕΚ, οργανώσεις της Άκρας Αριστεράς και των αναρχικών. Ως συνήθως, το ΚΚΕ/ΠΑΜΕ διατήρησε την... ταξική του συνέπεια, απουσιάζοντας παντελώς. Η πορεία κατευθύνθηκε στο υπουργείο Ανεργίας και ολοκληρώθηκε στα Προπύλαια.

Σχεδόν 100 εργαζόμενοι στα «Ελληνικά Γράμματα» από τη μία στιγμή στην άλλη χάνουν τη δουλειά τους και πετιούνται στην ανεργία. Στο έδαφος της καπιταλιστικής κρίσης και των σχεδίων αυτών που διοικούν τον ΔΟΛ, τα «Ελληνικά Γράμματα» οδηγούνται στο κλείσιμο και ήδη έχουν δρομολογηθεί οι απολύσεις των εργαζομένων.

Ο αγώνας των εργαζομένων

στα «Ελληνικά Γράμματα» ήδη έχει πάρει διαστάσεις με τις συνεχείς και ποικιλόμορφες κινητοποιήσεις οπουδήποτε εμπλέκεται ο ΔΟΛ, (Μέγαρο Μουσικής, Βήμα, Νέα) αλλά και με πορείες και συγκεντρώ-

σεις. Όλο και περισσότεροι εργαζόμενοι από άλλους κλάδους έχουν εκφράσει έμπρακτα την αλληλεγγύη τους.

Την επόμενη Τρίτη 19 /10 στις 17:00 στα Προπύλαια θα γίνει συναυλία διαμαρτυ-

ρίας ενάντια στις απολύσεις και την ανεργία, που την διοργανώνουν η Γενική Συνέλευση Εργαζομένων στα Ελληνικά Γράμματα, η Επιτροπή Αλληλεγγύης, ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου Αττικής, ο

Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων.

Οι πολιτικοί διαχειριστές της εξουσίας αφού επί χρόνια έφαγαν, έκλεψαν, βουτήχτηκαν στα σκάνδαλα, τώρα ζητάνε από τον λαό να μετατραπεί σε έθνος απόκληρων για να πληρώσει τα δάνεια στους διεθνείς τοκογλύφους. Την χρεοκοπία του καπιταλισμού ζητάνε να την πληρώσουμε εμείς με την ίδια μας τη ζωή.

Είναι αναγκαίο όσο ποτέ να κτιστεί ένα κοινό αγωνιστικό μέτωπο όλων των μαχόμενων δυνάμεων του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος ανεξάρτητου από το κράτος και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία για να διαμορφωθεί ένα κοινό σχέδιο δράσης για την αποτίναξη του Μνημονίου και της τυραννίας της τρόικας ΕΚΤ-ΔΝΤ-ΕΕ και όλων των ντόπιων στηριγμάτων τους, για τη διέξοδο από την κρίση με την ανατροπή της κυβέρνησης Παπανδρέου και του καπιταλισμού.

Γιώργος Σ

ΕΕΚ

ΑΜΕΣΗ ΑΝΑΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ ΣΤΑ «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΜΕΝΩΝ

ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΦΡΑΓΜΟ ΣΤΟ «ΣΦΑΓΕΪΟ» ΤΟΥ ΔΟΛ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ ΣΤΑ ΜΜΕ

Σχεδόν 100 εργαζόμενοι από τη μία στιγμή στην άλλη χάνουν τη δουλειά τους και πετιούνται στην ανεργία στα ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Στο έδαφος της καπιταλιστικής κρίσης, και των σχεδίων αυτών που διοικούν τον ΔΟΛ, τα ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ οδηγούνται στο κλείσιμο και ήδη έχουν δρομολογηθεί οι απολύσεις των εργαζομένων. Οι συνεχιζόμενες απολύσεις και τα συνεχή κλεισίματα επιχειρήσεων θα κάνουν σε λίγο την εφιαλτική πρόβλεψη του υπουργού Λοβέρδου για 1.000.000 ανέργους στην Ελλάδα, εξαιρετικά μετριοπαθή.

Οι πολιτικοί διαχειριστές

της εξουσίας αφού επί χρόνια έφαγαν, έκλεψαν, βουτήχτηκαν στα σκάνδαλα, τώρα ζητάνε από το λαό να μετατραπεί σε έθνος απόκληρων για να πληρώσει τα δάνεια στους διεθνείς τοκογλύφους. Την οικονομική χρεοκοπία του καπιταλισμού μας ζητάνε να την πληρώσουμε εμείς με την ίδια μας τη ζωή. Μας προτείνουν ένα μαύρο μέλλον χωρίς ελπίδα. Ήδη ετοιμάζουν περικοπές 500 εκ ευρώ από την χρηματοδότηση των επιδομάτων και των προγραμμάτων του ΟΑΕΔ, ενώ παράλληλα βάζουν μπροστά τη μετατροπή των επιδομάτων ανεργίας σε επιδόματα απασχόλησης για τους εργοδότες. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε.

Είναι αναγκαίο όσο ποτέ άλλοτε να κτιστεί ένα κοινό αγωνιστικό μέτωπο όλων των μαχόμενων δυνάμεων του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος ανεξάρτητου από το κράτος και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία για να διαμορφωθεί ένα κοινό σχέδιο δράσης για την αποτίναξη του Μνημονίου και

της τυραννίας της τρόικας ΕΚΤ-ΔΝΤ-ΕΕ και όλων των ντόπιων στηριγμάτων τους, για τη διέξοδο από την κρίση με την ανατροπή της Κυβέρνησης Παπανδρέου και του καπιταλισμού.

Άμεσα πρέπει να παλέψουμε για:

- Απαγόρευση των απολύσεων. Καμία απόλυση να μην περάσει από εδώ και πέρα.
- Επίδομα ανεργίας χωρίς προϋποθέσεις σε όλους τους ανέργους ίσο με τον τελευταίο μισθό πριν την απόλυση, για όσο χρονικό διάστημα παραμένουν άνεργοι.
- Εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση στους καπιταλιστές όλων των επιχειρήσεων που κλείνουν και απολύουν και λειτουργία τους από τους ίδιους τους εργαζόμενους σ' αυτές με εργατικό έλεγχο και διαχείριση. Εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και των στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων.

Αθήνα 10/9/2010

"Κυνήγι μαγισσών" στο Δρομοκαΐτειο

Με εξώδικο και απειλή για "παραιτησιακή τιμωρία", μέσω πειθαρχικής και ποινικής δίωξης, απαντά ο Πρόεδρος του Δρομοκαΐτειου Ν.Τουκής στις συγγραφείς του άρθρου "ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ 19ο ΑΙΩΝΑ" (ψυχολόγους Στ. Γαλιανού και Δώρα Κουτσανέλλου), που αναρτήθηκε στο διαδίκτυο (<http://www.psypsirosi.gr>) τον περασμένο Ιούλιο.

Το Σωματείο Εργαζομένων του Δρομοκαΐτειου καθώς και η ΟΕΝΓΕ (Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδος) καταγγέλλουν την δίωξη των δύο ψυχολόγων, που με το άρθρο τους επιχειρήσαν να αναδείξουν την οπισθοδρόμηση που σηματοδοτούν μία σειρά από αποφάσεις του Δ.Σ. του Δρομοκαΐτειου στο πλαίσιο των γενικότερων περικοπών που επιβλήθηκαν από το Υπουργείο Υγείας,

Μείζοντα ζητήματα που θίγονταν στο άρθρο αυτό, προκαλώντας την οργή του Δ.Σ. και του Προέδρου του, ήταν η επιστροφή σε διοικητικές-θεραπευτικές πρακτικές, όπως το "ξανάνοιγμα"- πλήρωση των κενών θέσεων των άθλιων τμημάτων "χρονίων" του Δρομοκαΐτειου, με σκοπό την αύξηση των εσόδων από νοσήλεια, καθώς και η κατάφορη παραβίαση

των δικαιωμάτων και η καταστολή του λόγου των "ασθενών" που κινητοποιήθηκαν ενάντια στην δραστηκή μείωση των αποδοχών τους.

Μεταξύ άλλων, αυτό που ενόχλησε, είναι ότι θίχτηκε το ιδεολογικό και ιστορικό υπόβαθρο των αποφάσεων αυτών, με την σύνδεση της περιγραφής της σημερινής κατάστασης στο Δρομοκαΐτειο με μια σειρά από ντοκουμέντα-έγγραφα του Δ. Βικέλα λίγο πριν την ίδρυση του Δρομοκαΐτειου (19ος αιώνας), ο οποίος τιμάται ιδιαίτερος και λειτουργεί ακόμη ως δεξαμενή ιδεών από την Διοίκηση του Δρομοκαΐτειου.

Είναι γεγονός ότι η Διοίκηση του Δρομοκαΐτειου δεν είναι η μόνη, καθώς ανάλογα στοιχεία οπισθοδρόμησης παρατηρούνται και στο ΨΝΑ, στο Δαφνί και σ' ολόκληρο το σύστημα υπηρεσιών ψυχικής υγείας.

Το Υπουργείο Υγείας όχι μόνο αδιαφορεί πλήρως, αλλά κάνει συνειδητά ό,τι μπορεί για να συγκαλύψει την κατάσταση. Μια κατάσταση που, τόσο στο Δρομοκαΐτειο όσο και παντού αλλού, είναι προϊόν της δικής του πολιτικής (αν και φαίνεται ως 'ανυπαρξία πολιτικής'), η οποία στην πραγματικότητα δεν είναι δική του πολιτική, αλλά απλή εξειδίκευση των εντολών της τρόικας στην ψυχική υγεία.

Αγώνας για ελεύθερους δρόμους

ΤΡΙΠΛΟ BY PASS ΣΤΑ ΔΙΟΔΙΑ

Σε Αφίδνες, Αττική Οδό, Ελευσίνα και στο Ρίο

Εκατοντάδες πολίτες συμμετείχαν στην πολύ πετυχημένη δράση που διοργάνωσε σήμερα Κυριακή 3-10-10, το ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ των ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΤΟΙΚΩΝ, ΠΟΛΙΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΔΙΟΔΙΑ (<http://epitropesdiodiastop.blogspot.com>). Συγκεκριμένα στις 9.30 πμ άνοιξαν για περίπου 1 ώρα και τα δύο ρεύματα κυκλοφορίας στα διόδια Αφίδνων. Στη συνέχεια και περίπου για μισή ώρα, άνοιξαν τα διόδια της Αττικής οδού στον κόμβο της Μεταμόρφωσης. Κατόπιν ανοίχτηκαν για 2 ώρες τα διόδια της Ολυμπίας οδού ΑΕ στην Ελευσίνα. Ταυτόχρονα και για δύο ώρες, συναγωνιστές από την Πάτρα απελευθέρωσαν τα τοπικά διόδια του Ρίου.

Η όλη δράση ονομάστηκε Τριπλό by pass και έγινε σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τις διώξεις ενάντια στο κίνημα μας εκ μέρους της Ολυμπίας καθώς και της Νέας Οδού. Οι εκφοβιστικές αυτές διώξεις ασαλώνουν το κίνημα μας. Η οικονομική κρίση που βιώνουμε όλοι οι εργαζόμενοι μας βγάζει στους δρόμους για να διεκδικήσουμε τα αυτονόητα: ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ

Οι Επιτροπές Αγώνα Κατοίκων Πολιτών & Εργαζομένων τα άτομα, οι σύλλογοι, οι συνελεύσεις και οι πρωτοβουλίες που απαρτίζουν το πανελλαδικό συντονιστικό <http://epitropesdiodiastop.blogspot.com/>, η πιο μαχητική και αδιάλλακτη συνισταμένη του κινήματος κατά των διοδίων, αρνήθηκε την πρόσκληση της Εθελοντικής Ομάδας Δράσης Πιερίας για μια πανελλαδική συνάντηση στο ΔΙΟΝ στις 2 Οκτώβρη, αντιπροτείνοντας μια πανελλαδική συνάντηση όλων των κινήσεων να γίνει μετά τις περιφερειακές εκλογές.

Η απολογία ήταν σχετικά προφανής, καθώς μας προβλημάτισε η στάση κινήσεων που συμμετείχαν στην κινητοποίηση που οργανώσαμε «Πάμε ΔΕΘ, σκώστε τις μπάρες!» στις 11/9, οι οποίες εγκατέλειψαν τη δράση για να τρέξουν πίσω από υποψήφιο περιφερειάρχη.

Τα γεγονότα όμως μας έχουν επιβεβαιώσει, καθώς υποψήφιοι περιφερειάρχες και λοιποί τοπάρχες, από Αττική μέχρι Μακεδονία, μαζί με εκπροσώπους των κινήσεων που συμμετείχαν στο ΔΙΟΝ έχουν δείξει ένα όψιμο ενδιαφέρον για το κίνημά μας, ενώ βουλευτές περιοχών όπου τα διόδια έχουν φτυρώσει σα μαντάρια δηλώνουν ότι «δεν ήξεραν τι ψήφισαν» την εποχή

ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΧΩΡΙΣ ΤΑ ΧΑΡΑΤΣΙΑ ΤΩΝ ΔΙΟΔΙΩΝ.

Στην κινητοποίηση συμμετείχαν μαζί και δίπλα στις επιτροπές μας, σύλλογοι Μοτοσυκκλετιστών (ΛΕΦΚΑ, ΑΝΑΣΑ), η επιτροπή αγώνα ενάντια στα ΧΥΤΑ Γραμματικού, η Ανοιχτή πρωτοβουλία πολιτών Β. Αττικής και Ευβοϊκού, το

Stop Cartel, το κίνημα για την αποξήλωση των φονικών διαφημιστικών πινακίδων, η Πρωτοβουλία αγώνα Δυτικής Αττικής- Ελευσίνας «Ελεύθεροι δρόμοι- Ελεύθεροι χώροι για όλους», η Πρωτοβουλία εργαζόμενων στο Μετρό, η Πρωτοβουλία ενάντια στα διόδια Βορείων προαστίων, εργαζόμενοι στις μεταφορές και πλήθος πολιτών.

Παρευρέθηκε αντιπροσωπεία από τις Επιτροπές Αγώνα ενάντια στα διόδια από τον Μώλο Φθιώτιδας και την Τραγάνα.

Στην διάρκεια της εκδήλωσης μοιράστηκαν πολλές χιλιάδες κάρτες του κινήματος ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ - ΟΧΙ ΣΤΑ ΔΙΟΔΙΑ. Μεγάλος ενθουσιασμός εκφράστηκε από τους διερχόμενους οδηγούς (με κορνα-

ρίσματα και επευφημίες), αρκετοί από τους οποίους σταματούσαν τα αυτοκίνητά τους και ενώνονταν με τις Επιτροπές μας μοιράζοντας και αυτοί το υλικό μας.

Οι Επιτροπές Αγώνα προγραμματίζουν κινητοποιήσεις για όλο τον Οκτώβρη και τον Νοέμβρη που θα καταλήξουν σε μια Πανελλαδική συνάντηση στα τέλη Νοέμβρη που θα γίνει στον Μώλο Φθιώτιδας.

ΟΧΙ ΣΤΑ ΔΙΟΔΙΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΚΑΙ ΧΩΡΟΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ ΔΙΟΔΙΑ- ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥΣ

ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ

ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ- ΑΝΟΙΓΟΥΜΕ ΤΙΣ ΛΕΩΦΟΡΟΥΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Πληροφορίες στο <http://epitropesdiodiastop.blogspot.com>

«Κόκκινες γραμμές» στο κίνημα για την κατάργηση των διοδίων

που υπερψήφισαν τα νομοσχέδια εκχώρησης των δημοσίων δρόμων σε ιδιωτικές εταιρείες!

Στο ΔΙΟΝ συνέβησαν και άλλα απαράδεκτα γεγονότα που σχετίζονται με τη δράση της εθνικιστικής ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, γεγονότα που καταγγείλαμε άμεσα για να λάβουμε την παρακάτω απάντηση:

«Το Πανελλαδικό Συντονιστικό Επιτροπών Αγώνα κατά των Διοδίων ουδέποτε προσκάλεσε οποιοδήποτε μέλος του "Πατριωτικού Συνδέσμου" ή άλλης παρόμοιας κομματικής οργάνωσης να συμμετέχει στις διαδικασίες του.

Δεν συντασσόμαστε με δυνάμεις που στρέφονται κατά των κινήσεων πολιτών και της δημοκρατίας. Στο Πανελλαδικό Συντονιστικό άλλωστε δεν συμμετέχουν κόμματα ή πολιτικές οργανώσεις αλλά μόνον Επιτροπές Αγώνα. Από την άλλη μεριά ούτε μπορεί ούτε θέλει να απαγορεύσει σε οποιονδήποτε να βρεθεί σε όποιον δημόσιο χώρο, όπως βρέθηκαν κάποια μέλη του λεγόμενου "Πατριωτικού Συν-

δέσμου" στην δημόσια ανακοινωμένη συγκέντρωση που έγινε στα διόδια Λεπτοκαρυάς το Σάββατο 2/10. Τέτοιες νοστορίες απαγόρευσης έχουν ανελεύθερη βάση και εξέλιξη, άσχετα με το πώς αρέσκονται να αυτοαποκαλούνται κάποιοι που τις έχουν.

Είναι καιρός να σταματήσει η ανεύθυνη συκοφαντία των κινήσεων πολιτών από κάποιους λίγους που δεν συμμετέχουν σ' αυτά για να νομίζουν ότι έτσι διατηρούν αλώβητη την ιδεολογική τους καθαρότητα και λύνουν το υπαρξιακό τους πρόβλημα. <http://www.otoposmou.gr/>

Όμως πέρα από τη συντονισμένη δράση εθνικιστικών στοιχείων, με τα οποία το κίνημά μας δεν έχει, ούτε θέλει να έχει σχέση, μια σημαντική μετατόπιση των στόχων των συμμετεχόντων στο ΔΙΟΝ είναι ορατή: Η «κόκκινη γραμμή» είναι η λειτουργία νέων διοδίων, όχι η πλήρης κατάργησή τους, η κατασκευή παράπλευρων δρόμων για

τους φτωχούς και η χρήση των εθνικών οδών από τους έχοντες και κατέχοντες, η παράταση των ληστρικών συμβάσεων με δήθεν «καλύτερους όρους για τον πολίτη» και στο τέλος η επαναδιαπραγμάτευση των συμβάσεων με ένα επίσημο συντονιστικό του ΔΙΟΝ».

Η μετατόπιση των στόχων του κινήματος στοχεύει σε «ένα δίκαιο κράτος», σε συνθήκες οικονομικής χρεοκοπίας και ιδιωτικοποίησης όλων των κοινωνικών αγαθών, την εποχή που η κοινωνική οργή για αυτό το κράτος ξεχειλίζει. Όταν ακόμα και αθλητικές εφημερίδες υποστηρίζουν ότι αυτό το κράτος πρέπει να πάει στη χωματερή, μαζί με το πολιτικό προσωπικό που το υπηρετεί, τελικά υπάρχουν πολλοί που θέλουν να συνδιαλλαγούν μαζί του και να το σώσουν.

Οι Επιτροπές Αγώνα παλεύουν για την πλήρη κατάργηση των διοδίων με κεντρικά συνθήματα «Ελεύθεροι δρόμοι και χώροι για όλους», ένα σύνθημα που διαβάζε-

ται κι ανάποδα, «Όλοι στους δρόμους για την ελευθερία».

Καλούμε όλους τους συναγωνιστές να διαχωρίσουν άμεσα τη θέση τους από το «πανελλαδικό συντονιστικό του ΔΙΟΝ», το οποίο προδραματίζεται σε διαπραγματευτική του κινήματος με τις εταιρείες διοδίων. Απορρίπτουμε τις θέσεις τους και τη στάση τους γιατί σ' αυτή τη κοινωνία μαζί με τους χιλιάδες εργαζόμενους που δεν πληρώνουν τα ληστρικά χαράτσια, δεν διαπραγματεύμαστε ούτε τη φυλακή μας ούτε τους δεσμοφυλάκες μας, ούτε καλύτερες συνθήκες διαβίωσης στα κάτεργα.

Καλούμε όλες τις κινήσεις κατά των διοδίων να συμμετάσχουν στην πανελλαδική μας συνάντηση που θα γίνει αμέσως μετά τις περιφερειακές & δημοτικές εκλογές, όπως έχουμε ήδη δεσμευτεί.

Σηκώνουμε όλες τις μπάρες που φράζουν τη ζωή μας!

Η μόνη κόκκινη γραμμή είμαστε εμείς, οι χιλιάδες που δεν πληρώνουμε τη κρίση ενός κράτους που πρέπει να πάει στη χωματερή.

12/10/2010

ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΑΓΩΝΑ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ & ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

<http://www.epitropesdiodiastop.blogspot.com/>

Απόπειρα Στάσης Πληρωμών στο ΤΕΕ

«Καμιά ελευθερία στους εχθρούς της ελευθερίας»

Σε εκδήλωση διαμαρτυρίας κατά των διοδίων, στις 2 Οκτωβρίου, στη Λεποκαρυά πήρε μέρος ο Πατριωτικός Ελληνικός Σύνδεσμος προκαλώντας την αντίδραση των επιτροπών κατά των διοδίων.

Το περασμένο Σάββατο, μέλη του Πατριωτικού Ελληνικού Συνδέσμου από τη Λάρισα, τον Πλαταμόνα και τη Λεποκαρυά με επικεφαλής τον πρόεδρο του, Ασέριο Χάμο, συμμετείχαν στην εκδήλωση διαμαρτυρίας εναντίον των «ληπτοκαρυά διοδίων», όπως τα χαρακτηρίζουν, που πραγματοποίησε η Πανελλήνια Επιτροπή Κατά Των Διοδίων σε συνεργασία με τους κατοίκους της περιοχής. Σύμφωνα με τα όσα αναφέρει ο Πατριωτικός Ελληνικός Σύνδεσμος σε ανακοίνωσή του τα μέλη του «έδωσαν ξεχωριστό χρώμα στην εκδήλωση με ελληνικές σημαίες και ένα πανό που ανέφερε: "Οχι στα διόδια των πολυεθνικών - Θέλουμε διόδια ελληνικά και φτηνά". Επιπλέον, ο Πατριωτικός Ελληνικός Σύνδεσμος υποστηρίζει ότι η Πανελλήνια Επιτροπή Κατά Των Διοδίων του εξέφρασε την επιθυμία της για μια «στενή συνεργασία» και πρότεινε στον πρόεδρό της να εισαχθεί στην επιτροπή.

Οι Επιτροπές Αγώνα Κατοίκων, Πολιτών & Εργαζομένων παρότι

τους απευθύνθηκε πρόσκληση αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στην συγκεκριμένη κινητοποίηση. Διευκρινίζουν ότι δεν είχαν την ευθύνη της συγκεκριμένης δράσης και επιπλέον διαχωρίζουν τη θέση τους ξεκαθαρίζοντας ότι δεν συμμετέχουν στο συντονιστικό που δημιουργήθηκε στις 2 Οκτώβρη και δεν έλαβαν μέρος στο άνοιγμα των διοδίων Λεποκαρυάς.

«Ο σκοπός μας για τη πλήρη κατάργηση των διοδίων δεν αγγίζει τα μέσα που χρησιμοποιούνται. Οι αγωνιστές που μπαίνουν στο κίνημά και δραστηριοποιούνται μαζί μας δεν έχουν καμιά σχέση με νοσταλγούς της χούντας» αναφέρεται σε σχετική ανακοίνωση των επιτροπών κατά των διοδίων, οι οποίες καταγγέλλουν «την ανοχή - αν όχι συνεργασία των κινήσεων που συμμετείχαν στην κινητοποίηση στα διόδια Λεποκαρυάς απέναντι στον Πατριωτικό Ελληνικό Σύνδεσμο-Χρυσή Αυγή» τονίζοντας ότι η εν λόγω οργάνωση δεν έχει καμιά σχέση με το οποιοδήποτε λαϊκό αίτημα των Ελλήνων και περισσότερο των μεταναστών αυτής της χώρας.

Τέλος οι επιτροπές αγώνα καλούν όσους συμμετέχουν στο κίνημα κατά των διοδίων να απομονώσουν τα εθνικιστικά ακροδεξιά στοιχεία και να διαχωρίσουν τη θέση τους από ένα «πανελλαδικό συντονιστικό» που δραστηριοποιείται μαζί τους.

Μοσχοχώρι

Οι Επιτροπές Αγώνα θρέθηκαν την Παρασκευή (8/10) έξω από την αστυνομική διεύθυνση Λάρισας διαμαρτυρόμενες για τις αναπίετες και προκλητικές κλήσεις σε απολογία συναγωνιστών για την κινητοποίηση του Ιουνίου, δηλώνοντας ότι στέκονται αλληλέγγυες με κάθε διωκόμενο αγωνιστή, απορρίπτοντας κάθε εκφοβιστική ενέργεια εναντίον του κινήματός μας.

Οι Επιτροπές Αγώνα πραγματοποίησαν το Σάββατο (9/10) μαζική συνέλευση στο αμφιθέατρο του Δημαρχείου της Ν. Αγχιάλου μαζί με τον Φιλοπρόοδο Σύλλογο της περιοχής συζητώντας εφ' όλης της ύλης για τα διόδια, τη κρίση και την ιδιωτικοποίηση των δημοσίων αγαθών (ενέργεια, συγκοινωνίες, νερό, υποδομές).

Οι Επιτροπές Αγώνα απελευθέρωσαν τη Κυριακή (10/10) τα διόδια του Μοσχοχωρίου (η σημερινή τιμή είναι 2,80 ευρώ ανά κατεύθυνση, από 1/1/2011 θα πάει 3,90 ευρώ), σε μια δράση που ονομάστηκε

"σάντουιτς", καθώς αγωνιστές από Βόλο και Λάρισα έβαλαν στη μέση το σταθμό των διοδίων, δείχνοντας αποφασιστικότητα στον αγώνα που διεξάγεται σε όλη την Ελλάδα, διατηρώντας αυξημένη περιφρούρηση στην κινητοποίηση για την αποφυγή "ακραίων καιρικών φαινομένων" αλλά Δίον.

• Την Κυριακή 17-10-10 έχουν προγραμματιστεί 2ωρα ανοίγματα διοδίων στο Ρίο και στην Πελασγία.

Συγκεκριμένα η Επιτροπή Αγώνα Πάτρας μετά από ανοικτή συνέλευση αποφάσισε το άνοιγμα των διοδίων του Ρίου την Κυριακή 17 Οκτώβρη, από τις 11 πμ μέχρι τις 1 μμ.

Στο δημαρχείο του Μώλου Φθιώτιδας θα πραγματοποιηθεί ανοικτή συνέλευση των Επιτροπών Αγώνα, την Κυριακή 17 Οκτώβρη, στις 11 πμ.

Μετά τη συνέλευση θα πραγματοποιηθεί άνοιγμα των διοδίων Πελασγίας, από τις 1 μμ μέχρι τις 3 μμ.

Το Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδας, ΝΠΔΔ, καθυστέρησε τον Οκτώβριο για πρώτη φορά τις πληρωμές των εργαζόμενων μόνιμων και αορίστου χρόνου. Αυτό που το έκανε χειρότερο ήταν η στάση της αιρετής διοίκησης του ΤΕΕ με πρόεδρο τον Χ. Σπίρτζη, στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, που απαξιώνοντας πλήρως τους εργαζόμενους αδιαφόρησε να τους ενημέρωση και στη συνέχεια όταν προσκλήθηκε στη συνέλευση των εργαζόμενων αρνήθηκε εκ νέου. Η συμπεριφορά αυτή έρχεται σαν συνέχεια μιας αυταρχικής αντίληψης για τις εργασιακές σχέσεις που υλοποιείται με ένα έγγραφο που επιβάλλει στους εργαζόμενους να υπογράφουν όταν λείπουν... ακόμα και για την τυρόπιτα!

Η πρώτη αντίδραση του Συλλόγου Εργαζόμενων ΤΕΕ ήταν η έκδοση μιας χλιαρής ανακοίνωσης που συνυπογράφηκε δυστυχώς και από μέλη του σχήματος της Αριστερής Πρωτοβουλίας και τοποθετούσε «έκτακτο» Δ.Σ. μετά από 8 ημέρες. Μια εβδομάδα δηλαδή μετά την άρνηση του ΤΕΕ να καταβάλλει τους μισθούς σε μόνιμους υπαλλήλους του Δημοσίου!

Αυτό που άλλαξε τον ρυθμό του Δ.Σ. του Συλλόγου και ανέτρεψε τους σχεδιασμούς του ΤΕΕ ήταν η διάχυτη οργή των εργαζόμενων σε όλο το ΤΕΕ της Αθήνας που εκφράστηκε σε μια άμεση συνέλευση όλων των εργαζόμενων (μόνιμων και συμβασιούχων) των τμημάτων που στεγάζονται στο κτίριο της Σόλωνος και απαίτηση από την διοίκηση του Συλλόγου να συγκαλέσει άμεσα Συνέλευση για να πάρει αποφάσεις. Το Δ.Σ. μη έχοντας επιλογές έβγαλε νέα ανακοίνωση για έκτακτο Δ.Σ. την Δευτέρα 4 Οκτώβρη με συγκέντρωση εργαζομένων για ενημέρωση (απέφυγε και την λέξη συνέλευση στην ανακοίνωση) στο Τμήμα της Αθήνας.

Στη συνέλευση που ακολούθησε κατατέθηκαν δύο προτάσεις:

1. Επίσχεση εργασίας με κινητοποίηση στην είσοδο του ΤΕΕ, συμμετοχή στην 24ωρη απεργία της ΑΔΕΔΥ, κατάληψη της αίθουσας της διοίκησης και συνέντευξη τύπου και συνέλευση την Παρασκευή
2. Επαναλαμβανόμενες 4ωρες στάσεις εργασίας, κινητοποίηση στην είσοδο του ΤΕΕ, παράσταση διαμαρτυρίας στη διοίκηση και συγκέντρω-

ση των εργαζόμενων για αποφάσεις την Παρασκευή.

Πλειοψήφησε η πρόταση για 4ωρες στάσεις από 11 πμ με 3 μμ. στηριγμένη από ΠΑΣΚΕ και 2 από τα 3 μέλη της Αριστερής Πρωτοβουλίας στο Δ.Σ. και το ΠΑΜΕ με το σκεπτικό πως η επίσχεση ήταν αναβαθμισμένη μορφή πάλης και έπρεπε να ξεκινήσουμε από στάσεις εργασίας με κλιμάκωση.

Οι συνδικαλιστές της ΠΑΣΚΕ και ο πρόεδρος του Συλλόγου από την επόμενη στιγμή έδειξαν πως εννοούν τον σεβασμό στις αποφάσεις των συνελεύσεων και του Συλλόγου κάνοντας απεργοσπαστική προπαγάνδα με φήμες για λύση του προβλήματος κλπ. ζητώντας να σταματήσει η κινητοποίηση. Απέτυχαν όμως και σε αυτό συνέβαλε και η αλαζονική συμπεριφορά του προέδρου του ΤΕΕ σε διάλογο που είχε με συγκεντρωμένους εργαζόμενους στη διάρκεια της κινητοποίησης.

Παράλληλα, η συνέλευση των συμβασιούχων αποφάσισε συμμετοχή στις κινητοποιήσεις με ανάλογα αιτήματα καθώς είχαν πάνω από δύο μήνες να πληρωθούν!

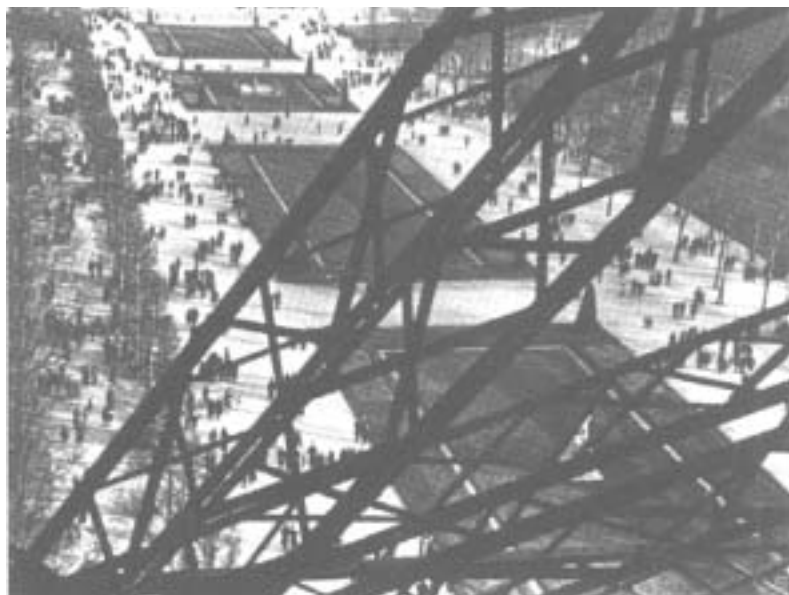
Η νέα συνέλευση των εργαζόμενων στο ΤΕΕ Αθήνας την Παρασκευή 8 Οκτώβρη πήρε απόφαση για σταμάτημα των κινητοποιήσεων (πρόταση ΠΑΣΚΕ) απέναντι στην πρόταση για συνέχιση των στάσεων εργασίας μέχρι την πληρωμή των εργαζόμενων από το ΤΕΕ και νέα συνέλευση (Αριστερή Πρωτοβουλία, ΠΑΜΕ). Ανάλογη απόφαση για σταμάτημα των κινητοποιήσεων πήρε και η συνέλευση των συμβασιούχων. Δυστυχώς η πρόταση για κοινή συνέλευση δεν στάθηκε δυνατό να υλοποιηθεί παρ' όλο που ξεπέρασε την άρνηση της ΠΑΣΚΕ και του προέδρου του Συλλόγου

των μόνιμων και αορίστου. Στην ήττα της πρότασης για συνέχιση των κινητοποιήσεων συνέβαλε και η σύγκυση που υπήρχε στα μέλη της Αριστερής Πρωτοβουλίας, καθώς σε ορισμένους υπήρχε η άποψη πως έπρεπε να σταματήσει η κινητοποίηση άμεσα ανεξάρτητα από την μη πληρωμή των εργαζόμενων (μόνιμων και συμβασιούχων).

Η συνάντηση που έγινε με τον Πρόεδρο του ΤΕΕ μετά το Δ.Σ. που ακολούθησε τη συνέλευση, δεν είχε πια νόημα καθώς οι εκπρόσωποι των εργαζόμενων (τα μέλη του Δ.Σ.) θα πήγαιναν χωρίς απεργιακή κινητοποίηση με επικεφαλής τους απεργοσπαστές της ΠΑΣΚΕ στο Δ.Σ. του Συλλόγου. Από τη σκοπιά αυτή αλλά και από την άποψη της αδιαλλαξίας της εργοδοσίας όταν είμαστε απλήρωτοι, ήταν λάθος η συμμετοχή συναγωνιστών της Αριστερής Πρωτοβουλίας στην συνάντηση.

Την Τετάρτη 13 Οκτώβρη μετά από 13 ημέρες το ΤΕΕ κατέβαλε τους μισθούς σε εργαζόμενους αορίστου χρόνου και μόνιμους μετά από τις κινητοποιήσεις μας. Οι συμβασιούχοι είναι ακόμη απλήρωτοι, ενώ το ΤΕΕ τους χρωστά δεδουλευμένα μηνών και επιπρόσθετα, τους απειλεί με απόλυση όταν λήξει η συμβασή τους. Οι αγώνες των εργαζόμενων στο ΤΕΕ απέναντι σε έναν εργοδότη όπως είναι το ΤΕΕ και ο δημόσιος τομέας ευρύτερα σήμερα, στην εποχή της κρίσης, όπου η εργατική νομοθεσία έχει γίνει κουρελόχαρτο, θα συνεχιστούν και θα ενταθούν. Οι συνελεύσεις δεν είναι πανάκεια. Είναι όμως ο τρόμος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας γιατί αποτελούν το έδαφος όπου φυτρώνει και διαμορφώνεται η ταξική συνείδηση.

Αβραμίδης Κώστας

Εφαρμογή του Μνημονίου Ιδιωτικοποιήσεις και απολύσεις στις συγκοινωνίες

Η εφαρμογή του μνημονίου προχωρά με γρήγορους ρυθμούς και στις εταιρείες συγκοινωνιών. Με πρόσχημα τη διάσωσή τους από τη χρεοκοπία η κυβέρνηση έχει ήδη καταθέσει το νομοσχέδιο της ιδιωτικοποίησης του ΟΣΕ που προβλέπει 1.500 απολύσεις και συνολική μείωση 2.351 θέσεων εργασίας, κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, δραστική μείωση των μισθών, αλλά και αύξηση της τιμής των εισιτηρίων και κατάργηση όλων των εκπτώσεων, κατάργηση δρομολογίων και ξεπούλημα της ακίνητης περιουσίας του ΟΣΕ.

Τα ίδια ακριβώς προβλέπονται και για τις υπόλοιπες συγκοινωνίες. Ήδη στο Μετρό απολύθηκαν 280 εργαζόμενοι. Οι μισθοί των εργαζόμενων στις συγκοινωνίες μειώθηκαν κατά 10% και κόπηκε ο 13ος και 14ος μισθός σε όλες τις εταιρείες. Οι συλλογικές συμβάσεις καταργούνται υπέρ των ατομικών με κατώτερο μισθό στα 590 ευρώ. Τα κερδοφόρα κομμάτια των εταιρειών θα ιδιωτικοποιηθούν, ενώ τα μη κερδοφόρα θα γίνουν ο παράδεισος των εργολάβων. Αντίστοιχα, προετοιμάζονται συγχωνεύσεις εταιρειών, αύξηση της τιμής των εισιτηρίων και κατάργηση του ενιαίου εισιτηρίου, μείωση των δρομολογίων, κατάργηση των μη κερδοφόρων γραμμών. Και προφανώς προβλέπονται οι γνωστές παρενέργειες της ιδιωτικοποίησης:

η κακή συντήρηση, η μειωμένη ασφάλεια και πολλά ατυχήματα. Και μετά από όλα αυτά, οι συγκοινωνίες θα έχουν κέρδη - αλλά κέρδη για ποιόν; Προφανώς δεν θα υπάρξει κανένα κέρδος για τους εργαζόμενους στις μεταφορές ούτε για τους επιβάτες, δηλαδή για τα φτωχά και λαϊκά στρώματα που τις χρησιμοποιούν.

Ο στόχος να βρεθεί για το κεφάλαιο ένας καινούργιος ορίζοντας κερδών «πάει πακέτο» με την κατάργηση του κοινωνικού ρόλου των συγκοινωνιών. Το ίδιο έργο παίχθηκε για τη «διάσωση» της παιδείας, της υγείας και πρόνοιας, της κοινωνικής ασφάλισης. Οι ασφαλείς μεταφορές και η συντήρηση του εξοπλισμού, σε συνδυασμό με τη χαμηλή τιμή μέχρι του μηδενισμού του εισιτηρίου είναι δικαίωμα όλων των εργαζόμενων, όλου του λαού. Και σήμερα που το δικαίωμα αυτό αμφισβητείται ανοιχτά μπαίνει ξανά το ζήτημα του συλλογικού αγώνα για την υπεράσπιση του. Τα μέσα μαζικής μεταφοράς είναι το κατ' εξοχήν μέσο των εργαζόμενων στην καθημερινή τους ζωή. Αυτοί που πρέπει να πληρώσουν τα ελλείμματα των συγκοινωνιών, είναι αυτοί που βγάζουν κέρδη από τις συγκοινωνίες, και όχι οι εργαζόμενοι σ' αυτές ή οι επιβάτες.

Οι συγκοινωνίες πρέπει πρώτα απ' όλα να διασωθούν από τους «διασώστες» τους. Από την τριόικα ΔΝΤ-ΕΕ-ΕΚΤ και την κυβέρνηση Παπανδρέ-

ου. Κι αυτό δεν αφορά μόνο τους εργαζόμενους σ' αυτές αλλά και τους επιβάτες και το εργατικό κίνημα συνολικά. Το χειρότερο σενάριο θα ήταν να αφηθεί η υπεράσπιση τους στη ΓΣΕΕ και στους εργατοπατέρες των σωματείων των συγκοινωνιών. Αυτοί έχουν ήδη αποδεχτεί για τους εργαζόμενους τις μειώσεις των μισθών και τις απολύσεις σαν αναγκαίο κακό. Και έχουν ήδη επιλύσει τα ατομικά τους εργασιακά ζητήματα, εξασφαλίζοντας καρέκλες στις νέες εταιρείες που θα δημιουργηθούν. Σε εμάς όμως που δουλεύουμε στις συγκοινωνίες ή τις χρησιμοποιούμε καθημερινά για να μεταφερθούμε στη δουλειά δεν πρόκειται να υπάρξει καμιά «διευκόλυνση». Πρέπει να πάρουμε μόνοι μας ό,τι μας ανήκει.

**ΟΧΙ ΣΤΙΣ
ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΩΝ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΩΝ**

**ΟΧΙ ΣΤΙΣ
«ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΕΙΣ» ΚΑΙ ΤΙΣ
«ΣΥΝΕΝΩΣΕΙΣ»**

**ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΠΟΛΥΜΕΝΟΣ
ΣΤΙΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ**

**ΚΑΜΙΑ ΜΕΙΩΣΗ ΜΙΣΘΩΝ
ΔΩΡΕΑΝ ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ ΓΙΑ
ΟΛΟΥΣ**

**ΜΑΣ ΧΡΩΣΤΑΝΕ, ΔΕΝ
ΤΟΥΣ ΧΡΩΣΤΑΜΕ**

**ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΙΣ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ**

ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ

Γενίκευση της

Στο δεύτερο σκέλος των ανατροπών στις εργασιακές σχέσεις στον ιδιωτικό τομέα προχωρά το υπουργείο Εργασίας, σύμφωνα με τα όσα υπέγραψε η ελληνική κυβέρνηση με την τριόικα.

Συγκεκριμένα προωθείται:

- Η υπερίσχυση των επιχειρησιακών συμβάσεων έναντι των κλαδικών και της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας
- Η υπονόμευση του Οργανισμού Μεσολάβησης και Διαιτησίας
- Η αύξηση της δοκιμαστικής περιόδου για τους νέους εργαζόμενους στο 1 έτος
- Η μείωση των υπερωριακών αποδοχών.

Είχε προηγηθεί μείωση 50% των αποζημιώσεων, αύξηση του μηνιαίου ορίου απολύσεων στις μεγάλες επιχειρήσεις, μείωση 80-85% του μισθού για τους νέους εργαζόμενους και "πάγωμα" των μισθών για όλους στην τριε-

τία 2011-13.

Κομβικό σημείο του νέου σκέλους των ανατροπών είναι η "αναδιαμόρφωση του συστήματος των συλλογικών διαπραγματεύσεων".

Σύμφωνα με το μέχρι τώρα προγραμματισμό, μέχρι τα τέλη Οκτωβρίου θα πρέπει να έχει εκδοθεί υπουργική απόφαση με την οποία θα επιτρέπεται να υπογράφονται υποδεέστερες από την κλαδική και την Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας συμβάσεις (δηλαδή με μισθό κάτω από το βασικό) σε εκείνες τις επιχειρήσεις που απειλούνται με "λουκέτο".

Η συγκεκριμένη πρόταση έχει τεθεί σε "δημόσιο διάλογο", υπάρχει θετική ανταπόκριση τόσο από το ΣΕΒ, όσο και από τη ΓΣΕΕ, ενώ η δυσκολία εντοπίζεται στα "αντικειμενικά" κριτήρια με τα οποία θα επιτρέπεται σε μια επιχείρηση να απορρυθμίζει κατά το δοκούν τις εργασιακές σχέσεις.

Ωστόσο η τριόικα τάσσεται υπέρ της καθολικής και όχι με-

ΣΤΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ Νο 2

ελαστικής εργασίας απαιτεί η Τρόικα

ρικής εφαρμογής της παραπάνω ρήτρας που θέτει τις επιχειρησιακές συμβάσεις εργασίας πάνω απ' όλες σε κάθε επιχείρηση, δηλαδή επιζητεί την πιο σκληρή δικτατορία των αφεντικών σε κάθε χώρο δουλειάς.

Στην 1η συνάντηση μεταξύ Κατσέλη - Κουτρουμάνη από τη μια πλευρά και εκπροσώπων του ΔΝΤ, της ΕΕ και της ΕΚΤ από την άλλη (21 Σεπτεμβρίου), η ελληνική πλευρά επιχείρησε να χαράξει μια "κόκκινη γραμμή" δήθεν υπεράσπισης των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, ζητώντας τουλάχιστον να μην υπερισχύσουν σε κάθε επιχείρηση οι επιχειρησιακές έναντι των κλαδικών συμβάσεων, όπως προβλέπει ρητά το Μνημόνιο.

Σαν "αντάλλαγμα", η ελληνική πλευρά υποσχέθηκε -πέρα από την κατά περίπτωση υπερισχύση των επιχειρησιακών συμβάσεων- την επανεκκίνηση των Τοπικών Συμφώνων Απασχόλησης δηλαδή την υπογραφή υποδεεστερών συλλογικών συμβάσεων εργασίας σε κάθε νομό

ή ακόμα και δήμο σε περίπτωση που το ποσοστό ανεργίας σε ένα φορέα της τοπικής αυτοδιοίκησης είναι μία ποσοστιαία μονάδα πάνω από το εθνικό μέσο όρο για πάνω από 4 έτη.

Παρόλα αυτά, ούτε αυτό το "αντάλλαγμα" έγινε δεκτό από την τρόικα. Και αυτό γιατί η εμπειρία από προηγούμενη εφαρμογή των Τοπικών Συμφώνων στην Ελλάδα είναι εντελώς αρνητική.

Η κατάληξη των διαπραγματεύσεων τρόικας-Υπ. Εργασίας θα έλθει μετά τις 15 Νοεμβρίου, οπότε αναμένεται το διεθνές κλιμάκιο προκειμένου να πει την τελευταία λέξη στο σχέδιο προϋπολογισμού του 2011.

Την ίδια στιγμή, το Υπ. Εργασίας προετοιμάζει ένα "Εθνικό Σχέδιο Κοινωνικής Ένταξης" με στόχο την απαλειψη των κοινωνικών δεινών που προκαλεί η μαζική ανεργία.

Σ' αυτό το θα ενταχθούν μια σειρά προγράμματα που στόχο έχουν τη "διάσωση" όσων περισσότερων θέσεων εργασίας".

Συγκεκριμένα:

- 18 εκ. ευρώ θα δοθούν από εθνικούς πόρους σε (ιδιωτικές) ασφαλιστικές εταιρείες, κλινικές και διαγνωστικά κέντρα προκειμένου να παράσχουν διαγνωστικές εξετάσεις και ορισμένα φάρμακα σε 300.000 ανασφάλιστους εγγεγραμμένους ανέργους.
- 980 εκ. ευρώ θα δοθούν από εθνικούς (αλληλόχρεος λογαριασμός ΙΚΑ-ΟΑΕΔ) και κοινοτικούς (ΕΣΠΑ) στις επιχειρήσεις για να καλύψουν τις ασφαλιστικές εισφορές του 50% των εργαζομένων τους με την προϋπόθεση να μην απολύσουν κανένα εργαζόμενο για 18 μήνες.
- 1,3 δισ. ευρώ θα δοθούν για την ενίσχυση της επιχειρηματικότητας.

Όπως χαρακτηριστικά έχει δηλώσει η κα. Κατσέλη, "μη με ρωτάτε πόσες θέσεις εργασίας θα δημιουργήσω, αλλά πόσες θα σώσω" και το μέσο διάσωσης που επιλέγει η κυβέρνηση είναι η ενίσχυση των επιχειρήσεων.

Την ίδια στιγμή, στον προϋπολογισμό προβλέπεται μείωση κατά 500 εκ. ευρώ των κονδυλίων προς τον ΟΑΕΔ που θα προέλθουν από το "ψαλίδισμα" όλων των επιδομάτων πλην του βασικού επιδόματος (ανεργίας)

ΓΣΕΕ: "Μόνη εναλλακτική λύση το Μνημόνιο" και "φόβος για αντιδράσεις εκτός θεσμοθετημένων διαδικασιών"

Τη στήριξη της σ' αυτήν πολιτική έχει εκφράσει και η ηγεσία της ΓΣΕΕ.

Σε συνέντευξη του στο Reuters, ο πρόεδρος της κορυφαίας καθεστωτικής συνδικαλιστικής οργάνωσης της χώρας, Γιάννης Παναγόπουλος δήλωσε πως παρότι "οι πολιτικές που προβλέπονται στο Μνημόνιο είναι σκληρές, αυτές εφαρμόστηκαν και ορατές πολιτικές εναλλακτικές λύσεις δεν υπάρχουν" και πως "δεν έχει αποφασισθεί καμία γενική απεργία στο επόμενο χρονικό διάστημα". Μετά από "διαστρέβλωση" των λεγόμενων του ακόμα και από μερίδα του αστικού τύπου, ο κος Παναγόπουλος εξήγησε πως "η διαφάνεια του μνημόνιο δε σημαίνει ότι υποχρεούται να συμφωνήσει ότι υπάρχει ορατή εναλλακτική κυβερνητική λύση" και πως "ο δη-

μόσιος διάλογος δεν πρέπει να κινείται στο δίπολο, Μνημόνιο ή Γενική Απεργία", καθώς το μεν "Μνημόνιο συνιστά πολιτικό σχέδιο" και "η Γενική Απεργία συνιστά κοινωνική δράση καταγγελίας, διαμαρτυρίας, διεκδίκησης". Εξάλλου "οι ηγεσίες των συνδικάτων δεν εκλέγονται για να κυβερνούν τη χώρα, αλλά για να προασπίζουν τα δικαιώματα της μισθωτής εργασίας", συμπληρώνει ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ.

Πριν, όμως, "οκίσει τα μιάτια του", ο κος Παναγόπουλος για τη "στρέβλωση" των λεγόμενων του, είχε φροντίσει στην πράξη να αποδείξει πόσο ...δίκιο είχαν οι διαστρεβλωτές του, καθώς συμφώνησε σε "αυξήσεις" 1-1,5% μέχρι το 2013, δεν συμμετέχει στην απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 7 Οκτωβρίου με τη δικαιολογία ότι "ο ιδιωτικός τομέας δεν έχει θγει όσο ο δημόσιος" (!) και συμφώνησε σχεδόν σε όλα με την Κα. Κατσέλη στη συνάντηση που είχαν την επαύριο της συνάντησης του υπουργείου με την Τρόικα

Όπως ανέφερε στην μετέπειτα ανακοίνωση του "παρά την ύπαρξη μιας πολιτικής εχθρικής προς τη μισθωτή εργασία και που προβλέπεται από το Μνημόνιο, μπορούμε στα ζητήματα της κοινωνικής οικονομίας και στα ζητήματα κατανάλωσης (...) να έχουμε κοινό τόπο και κοινές δράσεις έτσι ώστε να βοηθηθεί ο μισθωτός, ο άνθρωπος του μόχθου και να ξεπεραστεί η δύσκολη συγκυρία".

Συμπερασματικά, η ΓΣΕΕ, ελλείψει "ορατής εναλλακτικής πολιτικής στο Μνημόνιο" και δεδομένου ότι "δεν κυβερνά τη χώρα", δεν θα κηρύξει Γενική Απεργία "το επόμενο διάστημα", δηλαδή όχι νωρίτερα από την κατάθεση του τελικού σχεδίου προϋπολογισμού (μετά 18/11) Δηλαδή λέει έμμεσα πως ο αγώνας ενάντια στο Μνημόνιο είτε θα είναι πολιτικός και θα θέτει ανάλογους στόχους, είτε δεν έχει νόημα να γίνει, ακόμα και αν το αμέσως επόμενο διάστημα έρχεται 2ο χειρότερο από το προηγούμενο Εργασιακό πακέτο.

Μόνος ρόλος που μένει, λοιπόν, στη ΓΣΕΕ είναι η ευθεία υποστήριξη στους Κρατικούς μηχανισμούς επέκτασης της ελαστικής εργασίας διαμέσου του "Εθνικού Σχεδίου Κοινωνικής Ένταξης".

Εργατικό επαναστατικό πολιτικό σχέδιο εξόδου από την κρίση

Στην εργατική τάξη δεν μένει τίποτα άλλο από το να κάνει ακριβώς το αντίθετο από αυτό επέλεξε η ψευτο-ηγεσία της δηλαδή να "αντιδράσει εκτός θεσμοθετημένων διαδικασιών" καθώς "δεν έχει άλλο τρόπο να αντιδράσει", όπως ο ίδιος ο κος Παναγόπουλος, "φοβισμένος", δήλωσε στο Reuters.

Να παλέψει η ίδια για την οργάνωση μιας γενικής απεργίας μέσα από την κινητοποίηση και το συντονισμό κάθε μαχόμενης δύναμης της, κάθε σωματείου, κάθε επιτροπής αγώνα και πολιτικής οργάνωση της. Αυτή η απεργία πρέπει να έχει εξαρχής την προοπτική της διάρκειας -της γενικής απεργίας διάρκειας- ειδικά τώρα που ολοένα και περισσότεροι εργαζόμενοι καταλαβαίνουν πως δεν αρκεί μια "τουφεκιά στον αέρα", όσο δυνατή και αν είναι αυτή.

Ταυτόχρονα δεν αρκεί μια τυπική αντίθεση στο Μνημόνιο, αλλά μια πραγματικά εναλλακτική πολιτική πρόταση ενάντια σ' αυτό και στο σύστημα που υπηρετεί.

Αυτή η πρόταση δεν μπορεί παρά να είναι επαναστατική από πλευράς των εργατών. Για να μην περάσει κανένα μέτρο ελαστικοποίησης της εργασίας, καμία απόλυση και κανένα άλλο μέτρο του Μνημονίου, για την κατάληψη και την πάλη για εθνικοποίηση κάθε επιχείρησης που κλείνει, τη διαγραφή των ιδιωτικών χρεών των εργαζομένων και των ανέργων, για ένα δημοκρατικά οργανωμένο πανεθνικό σχέδιο σοσιαλιστικής αναδιοργάνωσης των εργασιακών σχέσεων με μόνιμη και αξιοπρεπή δουλειά για όλους, κάτω από εργατικό έλεγχο και εργατική διαχείριση.

Αυτή η πάλη πρέπει να ξεκινήσει από σήμερα αλλά δεν μπορεί να φτάσει σε ένα επίπεδο ελάχιστης ικανοποίησης των εργατικών διεκδικήσεων παρά με την ανατροπή της κυβέρνησης Τρόικας, του ΣΕΒ και των Τραπεζιτών, και την κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη, τη συντριβή του αστικού κράτους και την απαλλοτρίωση του κεφαλαίου.

Η ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ

Η λαϊκή παροιμία «αφού μας χρωστούσαν τώρα μας παίρνουν και το βόδι», βρίσκει την κυριολεκτική σημασία της στο νομοσχέδιο που αφορά την Κοινωνική Ασφάλιση. Αποδεικνύεται με τον πιο τραγικό και ωμό τρόπο, πως δεν μπορεί να υπάρχει καμία κοινωνική ασφάλιση, την περίοδο της μεγαλύτερης οικονομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, μετά το 1929. Ο κίνδυνος της χρεοκοπίας των κρατών, αναγκάζει τις καπιταλιστικές κυβερνήσεις να χρεώσουν στους εργαζόμενους, τις συνέπειες και το κόστος της χρεοκοπίας του συστήματος που υπηρετούν.

Με το ασφαλιστικό νομοσχέδιο που ψηφίστηκε από την ελληνική βουλή, γίνεται ολοφάνερο, ότι επιχειρείται να μπει ταφόπλακα, στις κοινωνικές κατακτήσεις ολόκληρων δεκαετιών εργατικών αγώνων, ξεριζώνοντας και αποδιοργανώνοντας παροχές που στήριζαν την ζωή των εργαζόμενων στην χώρα.

Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '70 στο όνομα της κοινωνικής ευημερίας χρηματοδοτούσαν την ανάπτυξη των κρατικών υποδομών της χώρας, χρησιμοποιώντας κατά το δοκούν και χωρίς να καταβάλουν κανένα τίμημα, τα αποθεματικά των ταμείων ασφάλισης των εργατών. Δρόμοι, λιμάνια, νοσοκομεία, ενέργεια, αλλά και τράπεζες, στηρίχθηκαν, αναπτύχθηκαν, και ανδρώθηκαν, χρησιμοποιώντας άτοκα το κομπόδεμα που δημιουργούνταν με τις εισφορές του εργατόκοσμου, που πλήρωνε για να καλύψει τις ιατρικές και συνταξιοδοτικές ανάγκες του.

Η δικαιολογία γι' αυτήν την άτοκη χρηματοδότηση ήταν πως η ανάπτυξη της χώρας θα λειτουργούσε θετικά για όλους τους Έλληνες.

Από τη δεκαετία του 80 έως και μόλις χθες, ανακαλύπτοντας κάθε τρεις και λίγο ότι τα ταμεία έχουν ελλείμματα, χωρίς να μας λένε τίποτα για την μέχρι πριν αφαιμάξη των κεφαλαίων, χρησιμοποιούσαν την πραγματική δικαιολογία, της γήρανσης του πληθυσμού, και την μελλοντική αναλογία εργαζόμενων συνταξιούχων για να παίρνουν μέτρα.

Μειώνουν τις παροχές στους εργατές, αυξάνουν τα χρόνια εργασίας για τους νέους ασφαλισμένους, αυξάνουν τις εισφορές των εργατών. Αυτά ήταν και τα μόνα μέτρα που είχαν σκοπό να μειώσουν το έλλειμμα, και όπως διαπιστώνεται αφαιρούν από τους ασφαλισμένους παροχές για την δήθεν σωτηρία των ταμείων.

Τα υπόλοιπα μέτρα αυξάνουν αντί να μειώνουν τα ελλείμματα.

Τα μέτρα που παίρνουν τακτικά με πρόσχημα την καταπο-

λέμηση της αιμορραγίας προς την νοσοκομειακή περίθαλψη, γεμίζουν αντί να μειώνουν τα ταμεία των φαρμακευτικών εταιρειών και των ιδιωτικών ιατρικών κέντρων.

Ταυτόχρονα χαρίζουν δις στους καταχραστές, εισφοροφυγάδες εργοδότες, μονιμοποιώντας την πολιτική της ρύθμισης των οφειλών.

Νομοθετούν την μερική απασχόληση, που περιορίζει τις ασφαλιστικές εισφορές των εργοδοτών για τους μερικώς εργαζόμενους προς τα ταμεία.

Εκποιούν επιχειρήσεις, δρόμους, λιμάνια, νοσοκομεία, που φτιάχτηκαν χρησιμοποιώντας τα αποθεματικά, σε εξευτελιστικές τιμές.

Χρηματοδοτούν τα ελλείμματα του κράτους αναγκάζοντας τα ταμεία να αγοράζουν κρατικά ομόλογα.

Αλλά και με δικαιολογία, το κυνήγι για υψηλές δήθεν αποδόσεις, βάζουν χέρι στα αποθεματικά των ταμείων, για την τροφοδότηση με ζεστό κεφάλαιο της αγοράς του χρηματιστηρίου. Δίνοντας έτσι την δυνατότητα στους χρυσοκάνθαρους, κουμπαραλωποδύτες, να τοποθετούν μέρος από τα αποθεματικά των ταμείων, στις φούσκες του χρηματιστηρίου προς χάριν των κερδοσκόπων, με το αζημίωτο.

Σήμερα το 2010, έρχονται όλοι αυτοί που θήτευσαν, και αν-

δρώθηκαν, στην πολιτική διαχείριση των προηγούμενων καπιταλιστικών κυβερνήσεων, που γνώρισε η χώρα, και κάνοντας για άλλη μια φορά τον ανήξερο, για το χθες, δίνουν την χαριστική βολή στην ασφάλιση των εργαζόμενων σήμερα αλλά και των παιδιών μας.

Καταρχάς, δεν αναγνωρίζουν τις κρατικές οφειλές, προς τα ταμεία ασφάλισης, (9,5 δις μόνο στο ΙΚΑ) και ταυτόχρονα, μειώνουν το ποσοστό της κρατικής συμμετοχής από 6,5 σε 2,5% του προϋπολογισμού.

Με πρόσχημα την κρίση μειώνουν τις εργοδοτικές εισφορές στα ταμεία, μειώνοντας παραπέρα τους μισθούς των εργατών, που πάνω τους υπολογίζονται, και επεκτείνοντας ακόμα περισσότερο την μερική απασχόληση.

Κάνουν ότι μπορούν για να αποδιοργανώσουν παντελώς τις ελεγκτικές υπηρεσίες των ταμείων, μη προσλαμβάνοντας το απαραίτητο προσωπικό, κάνοντας ακατόρθωτη την βεβαίωση και την είσπραξη των εργοδοτικών εισφορών, που μόνο στο ΙΚΑ οι βεβαιωμένες ανείσπρακτες εισφορές είναι 15δις.

Αυτά, μαζί με την παραπέρα απαξίωση των επενδυμένων αποθεματικών, (τα ομόλογα Ελληνικού Δημοσίου έχουν χασί πάνω από 50% της αξίας αγοράς, και τα δομημένα έχουν μόνο

το 25% της ονομαστικής τους αξίας χωρίς να υπάρχει αγορά γι αυτά), δίνουν την χαριστική βολή στο ασφαλιστικό, μεταφέροντας την δική τους τραπεζική και δημοσιονομική χρεοκοπία στην εργατική τάξη και τους μισθωτούς συνταξιούχους συνολικά.

Η χρεοκοπία των ταμείων λοιπόν έρχεται παρά την δραματική μείωση των παροχών, την μείωση των συντάξιμων μισθών, την αύξηση των χρόνων εργασίας και ηλικίας, που φορτώνει το νέο νομοσχέδιο στην πλάτη των εργαζόμενων, προκειμένου να λάβουν τα προνοιακά επιδόματα αυτής της οικονομικής διαχείρισης που κατασπατάλησε, προς όφελος των εργοδοτών και του κράτους των ιδιωτών την κοινωνική ασφάλιση. Και είναι προνοιακά γιατί το κράτος εγγυάται την καταβολή σε όλους τους ασφαλισμένους μόνο της βασικής σύνταξης, που είναι 360 ευρώ. Το κομμάτι της ανταποδοτικής από τα συνταξιοδοτικά ταμεία, κύρια και επικουρικά, αναφέρει σαφέστατα το νομοσχέδιο πως θα δίνεται αν έχουν λεφτά. Και είναι φανερό από τα στοιχεία που αναφέρονται παραπάνω και επιβεβαιώνονται από τις μελέτες της ΓΣΕΕ, αλλά και από την χαρακτηριστική φράση του Λοβέρδου, ότι τα ταμεία σε λίγο δεν θα έχουν «ούτε σάλιο».

Δικαιολογία για την τραγική αυτή κατάσταση και τις «ανα-

γκαίες» αυτές θυσίες των εργατών, που επιβάλλει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, εκτελώντας τις εντολές των ΔΝΤ και ΕΕ, είναι η αποφυγή χρεοκοπίας της χώρας και «η σωτηρία του λαού από τα δεινά αυτής της κρίσης».

Ας δούμε όμως λίγο τι εφαρμόζει, με πρόφαση αυτήν την δικαιολογία, η κυβέρνηση.

Η προηγούμενη κυβέρνηση μόλις κινδύνεψαν με χρεοκοπία οι τράπεζες, έδωσε στους τραπεζίτες 28 δις, τρεις φορές τα χρήματα με τα οποία θα μπορούσε να αγοράσει τις τράπεζές τους. Ενώ αρνήθηκε 9 δις βεβαιωμένα χρέη προς τα ταμεία. Σήμερα η νέα κυβέρνηση των εντολοδόχων, δεν διστάζει να ξαναδώσει αλλά 35 δις (25 δις από εγγυήσεις και 10 δις από το πακέτο των 110 δις) στους φτωχούς τραπεζίτες. Και είναι έτοιμη να τους δώσει χαριστικά ότι χρειαστούν, θυσιάζοντας για μια αμφίβολη σωτηρία, ότι έχει απομείνει από την περιουσία του ελληνικού λαού (από τον μοναδικό εναπομείναντα κουμπαραλά, τα υπόλοιπα της « αποταμίευσης» των εργαζόμενων στα διαθέσιμα αποθεματικά των ταμείων).

Ακόμα περισσότερο όμως τώρα τελευταία γινόμαστε μάρτυρες εξευτελιστικών προτάσεων για την απόκτηση της ΑΤΕ και του ΠΤ, από τραπεζίτη, που με περίσσιο θράσος, ενώ όπως απέδειξαν τα stress test και ακουγόταν στην αγορά, χρεοκοπούσε, θέλει να σώσει δήθεν την ΑΤΕ και το ΠΤ.

Γίνεται προφανές πως η πολιτική αντιμετώπιση μιας χούφτας τραπεζιτών, είναι εκ διαμέτρου αντίθετη με την αντιμετώπιση των εκατομμυρίων εργατών αγροτών και μικροβιοτεχνών της χώρας. Παρόλο που το μεγαλύτερο μέρος από τα δις των κρατικών εσόδων προέρχονται από τους εργαζόμενους τους αγρότες και τους μικρομεσαίους, αυτοί μένουν αστήρικτοι στην οικονομική κρίση, σε αντίθεση με τον πακτωλό κεφαλαίων που προσφέρεται στους τραπεζίτες. Τους Τραπεζίτες, που έγιναν και παραμένουν τραπεζίτες, χάριν των επιδοτήσεων από τις κυβερνήσεις με άφθονα κεφάλαια που προέρχονταν από τις εργατικές εισφορές, (ασφαλιστικές και φορολογικές).

Αποδεικνύεται λοιπόν πως η λέξη λαός έχει εντελώς διαφορετική έννοια για τους κυβερνώντες από την έννοια που δίνουν σε αυτήν οι εργαζόμενοι. Όταν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ μαζί με τον κολαούζο τους ΛΑΟΣ, μιλούν για τον λαό, που θέλουν να σώσουν, προφανώς αναφέρονται στην χούφτα των τραπεζιτών και μεγαλοκεφαλαιούχων, για το συμφέρον των οποίων νομοθετούν.

Συνέχεια στη σελ. 11

Γαλλία

Το απεργιακό κίνημα σε κορύφωση

Οι γάλλοι εργάτες βρέθηκαν την 12η Οκτώβρη ξανά στους δρόμους διαδηλώνοντας μαζικά την αντίθεσή τους στα σχέδια διάλυσης του ασφαλιστικού συστήματος μέσα από την αντιμεταρρύθμιση Σαρκοζί-Φιγιόν-Γουρθ.

Η τέταρτη απεργιακή κινητοποίηση μέσα σε διάστημα ενός μήνα φανερώνει ένα ογκούμενο κύμα οργής ενάντια στην κυβέρνηση Σαρκοζί των ρατσιστικών πογκρόμ, της διάλυσης της δημόσιας υγείας, της κοινωνικής ασφάλισης και κάθε κοινωνικής κατάκτησης.

Ο εντυπωσιακός αριθμός των 3,5 εκατομμυρίων διαδηλωτών στους δρόμους της Γαλλίας και η επίσης εντυπωσιακή συμμετοχή στην απεργία, που ξεπέρασε το 70% σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, δεν μπορεί να θαφτεί κάτω από το χαλάκι. Ακόμα κι η αστυνομία παραδέχεται την αύξηση της συμμετοχής. Η διασυνδικαλιστική των οκτώ μεγαλύτερων γαλλικών συνδικάτων, με επικεφαλής τη CGT (παραδοσιακά ελεγχόμενη από το ΚΚ και τη CFDT (παραδοσιακά ελεγχόμενη από το Σοσιαλιστικό Κόμμα), κήρυξε νέα ημέρα απεργιακής δράσης την 16η Οκτώβρη.

Η κυβέρνηση, αφού έπαιξε το χαρτί της απαξίωσης του απεργιακού κινήματος με τη περίφημη δήλωση του Σαρκοζί πως "όταν έχουμε απεργία σ' αυτή τη χώρα, δεν το βλέπουμε", τώρα έρχεται να χαρακτηρίσει τη νεολαία που συμμετέχει στις

διαδηλώσεις "υποκινούμενη" και τους απεργούς "κοινωνικά ανεύθυνους".

Είναι σαφές πως τα 300 λύκια που βρέθηκαν στους δρόμους την 12η Οκτώβρη είναι πράγματι "υποκινούμενα" και υποκινητής είναι η κυβέρνηση που θέλει να καταδικάσει τη νεολαία σε ένα μέλλον χωρίς ασφαλιστικά δικαιώματα και χωρίς δημόσιο σύστημα υγείας. Νέα στρώματα κινητοποιούνται και ανάμεσα τους βρίσκονται νέοι άνθρωποι οι οποίοι κατεβαίνουν για πρώτη φορά στο δρόμο. Διαμορφώνονται κάστρα του απεργιακού κινήματος, όπως η Μασ-

σαλία. Το μπλόκο στο λιμάνι της Μασσαλίας έχει γίνει σύμβολο του αγώνα καθώς έχει σταματήσει στατηγικά τον ανεφοδιασμό στις ναυτιλιακές μεταφορές της Μεσογείου.

Απεργία διαρκείας

Το σύνθημα της "Γενικής Απεργίας Διαρκείας" κερδίζει διαρκώς έδαφος ανάμεσα στους εργαζόμενους. Οι ίδιοι εργαζόμενοι στις μεταφορές (SNCF-οργανισμός σιδηροδρόμων, RATP-οργανισμός αστικών μεταφορών στο Παρίσι) και την ενέργεια (GDF Suez και EDF, διυλιστήρια)

ήδη έχουν προχωρήσει σε απεργίες διαρκείας. Η απεργία διαρκείας αναμένεται να εξαπλωθεί και σε άλλους κλάδους όπως τους εργάτες σε χημικά εργοστάσια ή στις αυτοκινητοβιομηχανίες. Οι εργαζόμενοι στο χώρο της υγείας είναι επίσης σε χορό κινητοποιήσεων ενάντια στο νόμο Μπασελό που μετατρέπει την υγεία από δωρεάν κοινωνικό αγαθό σε εμπόρευμα το οποίο θα πρέπει να πληρώνουν τσουχτερά οι εργαζόμενοι.

Η εργατική τάξη της Γαλλίας βρίσκεται σε ένα πραγματικό σταυροδρόμι. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες οι οποίες συνδέονται με

χιλιους δύο τρόπους με το αστικό καθεστώς δεν μπορούν ούτε θέλουν να οδηγήσουν αυτόν τον αγώνα μέχρι τη νίκη. Οι σύντροφοι του Στρος Καν του ΔΝΤ, μέλη του Σοσιαλιστικού Κόμματος που ηγούνται της CFDT βρίσκονται επικεφαλής της προσπάθειας να σύρουν αυτό το ιστορικό απεργιακό κίνημα, που όλο και περισσότεροι προσομοιάζουν με το Μάη του '68, στο γκρεμό της ταξικής συνεργασίας. Η ελληνική εμπειρία της 5ης Μάη είναι κρίσιμη. Η γαλλική εργατική τάξη χόρτασε με τις επετειακές απεργίες-τουφεκίες και δεν χρειάζεται μόνο μια γενική απεργία διαρκείας όπως τόσες φορές μέσα στη γαλλική άκρα αριστερά διατυμπανίζουν αλλά μια πολιτική απεργία διαρκείας την ανατροπή της κυβέρνησης Σαρκοζί. Είναι απαραίτητο ένα πρόγραμμα και ένα σχέδιο δράσης που θα συνδέσει τον αγώνα ενάντια στο αντι-ασφαλιστικό έκτρωμα με την πάλη για την ανατροπή της κυβέρνησης Σαρκοζί και μια εργατική σοσιαλιστική διέξοδο από την κοινωνική καταστροφή. Καμία λύση δεν είναι εφικτή μέσα στον χρεοκοπημένο καπιταλισμό που στήνει ήδη νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αν η γαλλική εργατική τάξη ξεκαθαρίσει με τις προδοτικές και ανίκανες ηγεσίες της, ο γαλατικός πετεινός θα μπορέσει να ανοίξει το δρόμο της ανατροπής για ολόκληρη την Ευρώπη.

Τζιρής Νίκος

Η ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ

Συνέχεια από τη σελ. 10

Και όταν έλεγαν προεκλογικά πως λεφτά υπάρχουν, φυσικά εννοούσαν ότι αυτά τα λεφτά τα είχαν οι εργάτες, οι αγρότες, οι μικρομεσαίοι, και γι αυτό σήμερα τα μαζεύουν, για να τα προσφέρουν στον λαό των φτωχών τραπεζιτών και μεγαλοκεφαλαιούχων.

Το γεγονός αυτό δεν αφήνει κανένα περιθώριο συμβιβασμού, των εργατικών μαζών με τους διαχειριστές της εξουσίας των κεφαλαιοκρατών. Κυβέρνηση, αξιωματική αντιπολίτευση, ΛΑΟΣ, Τραπεζίτες και Μεγαλοκεφαλαιούχοι έχουν στήσει χορό στην πλάτη του εργαζόμενου

λαού, πίνοντας το αίμα του.

Η χρεοκοπία όμως είναι δική τους, και πρέπει να τους αναγκάσουμε να την πληρώσουν.

Καμία αναγνώριση του χρέους που δημιούργησαν, διαγραφή τώρα.

Απαλλοτρίωση των τραπεζών χωρίς αποζημίωση και λειτουργία κάτω από εργατικό έλεγχο.

Δημιουργία τώρα ενός ενιαίου δημόσιου ασφαλιστικού φορέα, για όλους τους εργαζόμενους, με μονομερή εργοδοτική χρηματοδότηση, και κάτω από εργατικό έλεγχο.

Σύνταξη στα 50 για τις γυναίκες, και 55 στους άνδρες, στο 100% του καλύτερου μισθού.

Δημόσια δωρεάν υψηλού επιπέδου υγεία και κοινωνική μέριμνα.

Ακύρωση τώρα όλων των μέτρων που ελαστικοποιούν τις εργασιακές σχέσεις, περιορίζουν το εργατικό εισόδημα και αυξάνουν τις απολύσεις.

Απαγόρευση των απολύσεων. Ισότιμα αμειβόμενοι, μόνιμη, αποκλειστική απασχόληση με πλήρη ασφάλιση.

Απαλλοτρίωση της ενέργειας, των διυλιστηρίων, της βαριάς βιομηχανίας και της βιομηχανίας τροφίμων, καθώς και κάθε επιχείρησης που απολύει, χωρίς αποζημίωση και ένταξή τους κάτω από εργατικό έλεγχο.

Για να είναι δυνατό να δημι-

ουργηθεί, ένας πανεθνικός κλίμακας σχεδιασμός παραγωγής, με μοίρασμα της εργασίας στο εργατικό δυναμικό της χώρας, για να αρχίσει να γίνεται πραγματικότητα η απελευθέρωση από την μισθωτή σκλαβιά, περιορίζοντας τον χρόνο εργασίας των εργατών, στον αναγκαίο για την εξασφάλιση των κοινωνικών αναγκών.

Αυτά όμως για να υλοποιηθούν χρειάζεται να παλέψουμε για την ανατροπή αυτής και κάθε άλλης κυβέρνησης που σκοπό θα έχει να διαχειριστεί το σύστημα για να σώσει τους κεφαλαιοκράτες, σαν το πρώτο βήμα για την εγκαθίδρυση της εξουσίας των εργαζομένων.

Εμπρός λοιπόν τώρα να οργανώσουμε την πάλη μας, έτσι που κάθε διαμαρτυρία θα μας φέρνει πιο κοντά στην γενική πολιτική απεργία διάρκειας. Για την ανατροπή των εντολοδόχων του ΔΝΤ και της ΕΕ. Μόνο με μια τέτοια πορεία μπορεί να ανοίξει ο δρόμος για την εργατική εξουσία, την μόνη που είναι ικανή, να προστατεύσει τους εργάτες ώστε να μην πληρώσουμε εμείς την κρίση και να έχουμε διέξοδο από την λαίλαπα που μας οδηγούν. Για μια ασφαλή κοινωνικά οργανωμένη και σχεδιασμένη από ελεύθερους ανθρώπους οικονομία, για τις ανάγκες της ζωής τους.

Παπαδημητρίου. Σ.

Μέλος του ΔΣ του ΕΚ Λιβαδειάς

Σελίδες Επαναστατικής

Λ. Τρότσκι

Μέρος 5ο

II

Η καπιταλιστική παραγωγή στη "φυσική" της εξέλιξη είναι αναπαραγωγή σε συνεχή επέκταση. Η τεχνολογία εξακολουθεί να προοδεύει, ο αριθμός των υλικών αγαθών εξακολουθεί να μεγαλώνει, η μάζα του πληθυσμού προλεταριοποιείται. Η εκτεταμένη καπιταλιστική παραγωγή βαθιάει τις καπιταλιστικές αντιφάσεις. Το προλεταριάτο αυξάνεται αριθμητικά, συνιστά μια όλο και μεγαλύτερη μερίδα του πληθυσμού της χώρας, οργανώνεται και εκπαιδεύεται, και έτσι σχηματίζει μια συνεχώς αναπτυσσόμενη δύναμη. Αλλά αυτό δεν σημαίνει καθόλου ότι ο ταξικός του εχθρός - η μπουρζουαζία - μένει στάσιμος. Αντίθετα, η εκτεταμένη καπιταλιστική παραγωγή προϋποθέτει μια ταυτόχρονη ανάπτυξη της οικονομικής και πολιτικής δύναμης της μεγαλοαστικής τάξης. Όχι μόνο συσσωρεύει τεράστια πλούτη αλλά συγκεντρώνει επίσης στα χέρια της τον κρατικό μηχανισμό διακυβέρνησης που τον υποτάσσει στους σκοπούς της. Με μία συνεχώς τελειοποιούμενη τέχνη πραγματώνει τους σκοπούς της μέσα από μια ανελέητη σκληρότητα που την αναλλάσσει με δημοκρατικό ομορτισμό. Ο ιμπεριαλιστικός καπιταλισμός μπορεί να επωφεληθεί περισσότερο από τις φόρμες της δημοκρατίας όσο η οικονομική εξάρτηση των μικροαστικών στρωμάτων του πληθυσμού από το μεγάλο κεφάλαιο γίνεται πιο σκληρή και αζεπέραστη. Απ' αυτή την οικονομική εξάρτηση η μπουρζουαζία είναι ικανή, μέσω της καθολικής ψηφοφορίας να εξασκεί την πολιτική εξάρτηση.

Μία μηχανιστική αντίληψη της κοινωνικής επανάστασης υποβιβάζει το ιστορικό προτσές σε μια αδιάκοπη αριθμητική αύξηση και μια σταθερά ανερχόμενη οργανωτική δύναμη του προλεταριάτου μέχρις ότου, αποτελώντας τη "συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού" το προλεταριάτο χωρίς μάχη ή σχεδόν χωρίς μάχη, πάρει στα χέρια του τον μηχανισμό της αστικής οικονομίας και του κράτους, σαν ένα φρούτο ώριμο για ξεφλούδισμα. Όμως, στην πραγματικότητα, η ανάπτυξη του παραγωγικού ρόλου του προλεταριάτου είναι παράλληλη με την ανάπτυξη της δύναμης της μπουρζουαζίας. Όσο το προλεταριάτο συγκεντρώνεται οργανωτικά και εκπαιδεύεται πολιτικά, με τη σειρά της η μπουρζουαζία αναγκάζεται να τελειοποιήσει τον μηχανισμό της

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

εξουσίας της και να ξεσηκώσει ενάντια στο προλεταριάτο ακόμα νεότερα τμήματα του πληθυσμού, συμπεριλαμβανομένης και της νέας τρίτης τάξης, δηλαδή των επαγγελματιών διανοουμένων που παίζουν ένα πολύ σημαντικό ρόλο στον μηχανισμό της καπιταλιστικής οικονομίας. Και οι δύο εχθροί κερδίζουν σε δύναμη ταυτόχρονα.

Όσο μια χώρα είναι πιο δυνατή καπιταλιστικά -εφ' όσον όλοι οι άλλοι όροι είναι ίδιοι- τόσο πιο μεγάλη είναι η αδράνεια των "ειρηνικών" ταξικών σχέσεων τόσο πιο δυνατή η ώθηση η αναγκαία για να τραβήξει και τις δύο εχθρικές τάξεις -το προλεταριάτο και τη μπουρζουαζία- από την κατάσταση σχετικής ισορροπίας και να μετατρέψει την ταξική πάλη σε ανοικτό εμφύλιο πόλεμο. Άμα ξεσπάσει ο εμφύλιος πόλεμος -εφ' όσον όλοι οι άλλοι όροι είναι ίδιοι- θα είναι τόσο πιο σκληρός και αποφασιστικός όσο πιο ψηλό είναι το επίπεδο καπιταλιστικής ανάπτυξης της χώρας. Όσο πιο δυνατοί και καλύτερα οργανωμένοι είναι και οι δύο εχθροί. Όσο πιο μεγάλο ποσόν υλικών και ιδεολογικών πόρων έχουν στη διάθεσή τους.

Οι ιδέες που επικρατούσαν μέσα στη Β' Διεθνή για την προλεταριακή επανάσταση στην πραγματικότητα δεν ξεπερνούσαν το πλαίσιο του αυτάρκους εθνικού καπιταλισμού. Η Αγγλία, η Γερμανία, η Γαλλία, η Ρωσία θεωρούνταν ανεξάρτητοι κόσμοι κινούμενοι στην ίδια τροχιά προς το σοσιαλισμό, βρισκόμενες σε διαφορετικά στάδια του ίδιου δρόμου. Η ώρα του επερχόμενου σοσιαλισμού σημαίνει όταν ο καπιταλισμός φτάσει στα έσχατα όρια ωριμότητας και τότε η μπουρζουαζία αναγκάζεται να δώσει τη θέση της στο προλεταριάτο, σαν οικοδόμο του σοσιαλισμού. Αυτή η εθνικά περιορισμένη αντίληψη καπιταλιστικής ανάπτυξης δημιουργεί τις θεωρητικές και ψυχολογικές βάσεις του σοσιαλπατριωτισμού: οι "σοσιαλιστές" όλων των χωρών θεωρούν καθήκον τους να υπερασπιστούν το εθνικό κράτος σαν το φυσικό και ατύταρκες θεμέλιο σοσιαλιστικής ανάπτυξης. Αλλά αυτή η αντίληψη είναι πέρα για πέρα λαθεμένη και

βαθιά αντιδραστική. Με το να γίνει παγκόσμια, η καπιταλιστική ανάπτυξη έσπασε τα νήματα εκείνα που στο παρελθόν έδεναν την τύχη της κοινωνικής επανάστασης με την τύχη της μιας ή της άλλης καπιταλιστικής χώρας που είχε το μεγαλύτερο βαθμό ανάπτυξης. Όσο πιο στενά ένωσε ο καπιταλισμός τις χώρες όλου του κόσμου σ' ένα και μόνο πολύπλοκο οργανισμό, τόσο πιο αδυσώπητα εξαρτάται η κοινωνική επανάσταση, όχι μόνο με την έννοια του κοινού της προορισμού αλλά και με την έννοια του χώρου και του χρόνου γέννησής της, από την ανάπτυξη του ιμπεριαλισμού σαν παγκόσμιου παράγοντα, και πρωταρχικά από εκείνες τις στρατιωτικές συγκρούσεις που προκαλεί αναπόφευκτα ο ιμπεριαλισμός και που, με τη σειρά τους, πρέπει να αναταράξουν την ισορροπία του καπιταλιστικού συστήματος μέχρι τις ρίζες του.

Ο μεγάλος ιμπεριαλιστικός πόλεμος είναι εκείνο το τρομερό όπλο με το οποίο η ιστορία έχει διασπάσει τον "όργανικό", "εξελικτικό", "ειρηνικό" χαρακτήρα της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Προερχόμενος από την καπιταλιστική ανάπτυξη σε σύνολο, και ταυτόχρονα παρουσιάζόμενος στην εθνική συνείδηση κάθε ξεχωριστής καπιταλιστικής χώρας σαν εξωτερικός παράγοντας, ο ιμπεριαλισμός δρα σαν να εξαλείφει τη διαφορά επιπέδου καπιταλιστικής ανάπτυξης κάθε καπιταλιστικής χώρας. Την ίδια στιγμή σύρονται όλες στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο**, οι παραγωγικές τους βάσεις, οι ταξικές σχέσεις τραντάζονται ταυτόχρονα. Οπότε οι χώρες που πρώτες σύρονται έξω απ' την κατάσταση ασταθούς καπιταλιστικής ισορροπίας είναι εκείνες που έχουν την πιο αδύνατη εσωτερική κοινωνική ενέργεια, δηλαδή εκείνες ακριβώς οι χώρες που είναι νεότερες από την άποψη της καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Εδώ επιβάλλεται έντονα μια αναλογία - η αναλογία μεταξύ της έναρξης του ιμπεριαλιστικού πολέμου και της έναρξης του εμφυλίου πολέμου. Δύο χρόνια πριν από τη μεγάλη παγκόσμια σφαγή ξέσπασε ο βαλκανικός πόλεμος. Βασικά οι

ίδιες δυνάμεις και τάσεις υπήρχαν στα Βαλκάνια όπως και σ' ολόκληρη την υπόλοιπη Ευρώπη. Αυτοί οι παράγοντες οδηγούσαν αναπόφευκτα την καπιταλιστική ανθρωπότητα σε αιματηρή καταστροφή.

Αλλά στις μεγάλες καπιταλιστικές χώρες υπήρχε μια δυνατή αδρανοποίηση αντίσταση στις ντόπες όπως και στις εξωτερικές σχέσεις. Ο ιμπεριαλισμός βρήκε ευκολότερο να σπρώξει τα Βαλκάνια σε πόλεμο ακριβώς επειδή σ' αυτή τη κερσόνησο υπήρχαν μικρότερα και πιο αδύνατα κράτη, με πολύ χαμηλότερο επίπεδο καπιταλιστικής και πολιτιστικής ανάπτυξης - και συνεπώς με μικρότερη αδράνεια «ειρηνικής» ανάπτυξης.

Ο Βαλκανικός πόλεμος -που εμφανίστηκε σαν συνέπεια υπόγειων σεισμών όχι των Βαλκανίων αλλά του Ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού σαν ο άμεσος πρόδρομος της παγκόσμιας σύγκρουσης- απόκτησε, παρόλα αυτά, μια ανεξάρτητη σημασία για μια ορισμένη περίοδο. Η πορεία του και το άμεσο αποτέλεσμά του καθορίστηκαν από τους πόρους και τις δυνάμεις που διέθετε στη Βαλκανική Χερσόνησο. Σ' αυτό οφείλε-

ται η σχετικά μικρή διάρκεια του Βαλκανικού πολέμου. Λίγοι μήνες ήταν αρκετοί για να αναμετρηθούν πάνω στην εξασθλωμένη απ' τη φτώχεια κερσόνησο οι εθνικές καπιταλιστικές δυνάμεις. Αν άρχιζε πιο νωρίς ο Βαλκανικός πόλεμος θα έβρισκε μια ευκολότερη λύση. Ο παγκόσμιος πόλεμος άρχισε αργότερα ακριβώς επειδή κάθε εμπόλεμο κράτος έβλεπε με τρόπο την άβυσσο προς την οποία συρόταν από αγεφύρωτα ταξικά συμφέροντα. Η υπερβολικά ανεπτυγμένη δύναμη της Γερμανίας σε αντίθεση με την προηγούμενη δύναμη της Μ. Βρετανίας, συνιστούσε, όπως είναι γνωστό, την ιστορική πηγή του πολέμου αλλά αυτή η ίδια δύναμη εμπόδιζε για μεγάλο διάστημα τους εχθρούς να έρθουν σε μια ανοικτή ρήξη. Όταν όμως ξέσπασε ο πόλεμος, η δύναμη και των δύο στρατοπέδων καθόρισε τον παρατεταμένο και σκληρό χαρακτήρα της σύγκρουσης.

Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος, με τη σειρά του, έσπρωξε το προλεταριάτο στο μονοπάτι του εμφυλίου πολέμου. Και εδώ παρατηρούμε μια ανάλογη σειρά: Οι χώρες με νεότε-

** Να μερικές θέσεις που θα μπορούσε να προτείνει κανείς για μια Κουτσική διατριβή: «Η Ρωσία μπήκε πρόωρα στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Έπρεπε να περιμένει παράμερα και να αφιερώσει όλες τις ενέργειες για την ανάπτυξη των παραγωγικών της δυνάμεων στη βάση του εθνικού καπιταλισμού. Αυτό θα έδινε την ευκαιρία στις κοινωνικές σχέσεις να ωριμάσουν για την κοινωνική επανάσταση. Το προλεταριάτο θα μπορούσε να φτάσει στην εξουσία μέσα στο πλαίσιο της δημοκρατίας» και ούτω καθεξής. (Σημ. Λ.Τ.).

Θεωρίας

ΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

ρη καπιταλιστική κουλτούρα μπαίνουν πρώτες στο μονοπάτι του εμφυλίου πολέμου εφόσον η ασταθής ισορροπία των ταξικών δυνάμεων διαταράσσεται πιο εύκολα σε αυτές ακριβώς τις χώρες.

Αυτές είναι οι γενικές αιτίες ενός φαινομένου που με την πρώτη ματιά φαίνεται ανεξήγητο, δηλαδή το ότι αντίθετα από την κατεύθυνση της καπιταλιστικής ανάπτυξης από τη δύση προς την ανατολή, η προλεταριακή ανάπτυξη επεκτείνεται από την ανατολή προς τη δύση. Αλλά εφόσον ασχολούμαστε με ένα εξαιρετικά πολύπλοκο προτσές, βρίσκεται εντελώς μέσα στη φύση των πραγμάτων το ότι πάνω σε αυτές τις βασικές αιτίες που αναφέραμε αναφύονται απειράριθμες δευτερεύουσες αιτίες που η κάθε μια από αυτές τείνει να δυναμώσει και να βαθύνει τη δράση των βασικών παραγόντων ενώ άλλες τείνουν να την εξασθενίσουν.

Στην ανάπτυξη του ρωσικού καπιταλισμού τον κύριο ρόλο τον έπαιξε το ευρωπαϊκό χρηματιστικό και βιομηχανικό κεφάλαιο, ιδιαίτερα δε εκείνο της Γαλλίας. Έχω υπογραμμίσει ήδη ότι η γαλλική μπουρζουαζία για την ανάπτυξη του τοκογλυφικού της ιμπεριαλισμού είχε σαν οδηγό όχι μόνο οικονομικούς αλλά και πολιτικούς υπολογισμούς.

Έντρομη από την ανάπτυξη του γαλλικού προλεταριάτου από άποψη αριθμού και δύναμης, η γαλλική μπουρζουαζία προτιμούσε να εξάγει το κεφάλαιό της και να βγάζει κέρδη από τις ρωσικές βιομηχανικές επιχειρήσεις. Οπότε το έργο της συγκράτησης των ρώσων εργατών το είχε φορτώσει στο ρώσο τσάρο. Με αυτόν τον τρόπο η οικονομική δύναμη της γαλλικής μπουρζουαζίας στηριζόταν άμεσα στο μόχθο του ρωσικού προλεταριάτου. Αυτό έφερε τη γαλλική μπουρζουαζία σε πλεονεκτική θέση στις σχέσεις της με το γαλλικό προλεταριάτο και, αντίστροφα, αυτό το γεγονός γέννησε μια ορισμένη κοινωνική δύναμη υπέρ του ρωσικού προλεταριάτου στις σχέσεις του με τη ρωσική (αλλά όχι με την παγκόσμια) μπουρζουαζία. Αυτό που είπαμε πιο πριν εφαρμόζεται ειδικά σε όλες τις παλιές καπιταλιστικές χώρες που εξάγουν κεφάλαιο. Η κοινωνική δύναμη της αγγλικής μπουρζουαζίας βασίζεται στην εκμετάλλευση όχι μόνο του αγγλέζικου προλεταριάτου αλλά και των αποικιακών εργαζόμενων μαζών. Αυτό όχι μόνο κάνει τη μπουρζουαζία πλουσιότερη και δυνατότερη κοινωνικά, αλλά και της εξασφαλίζει την ικανότητα μιας πολύ πιο πλατειάς αρένας για πολιτικές μανούβρες τόσο μέσω όλο και μεγαλύ-

τερων παραχωρήσεων στο ντόπο προλεταριάτο, όσο και μέσω της άσκησης πίεσης πάνω του μέσω των αποικιών (εισαγωγή πρώτων υλών και εργατικών δυνάμεων, μεταφορά βιομηχανικών επιχειρήσεων στις αποικίες, δημιουργία αποικιακών στρατευμάτων κλπ).

Μπροστά στις παραπάνω αμοιβαίες σχέσεις, η Οκτωβριανή μας Επανάσταση ήταν μια εξέγερση όχι μόνο ενάντια στη ρωσική μπουρζουαζία αλλά και ενάντια στον αγγλικό και το γαλλικό καπιταλισμό. Και αυτό, επιπλέον, όχι μόνο με μια γενική ιστορική έννοια -σαν αρχή της Ευρωπαϊκής επανάστασης- αλλά με την πιο άμεση και έμμεση έννοια. Απαλλοτριώνοντας τους καπιταλιστές και αρνούμενο να πληρώσει τα τσαρικά κρατικά χρέη, το ρωσικό προλεταριάτο κατάφερε έτσι το δυνατότερο χτύπημα στην κοινωνική δύναμη της ευρωπαϊκής μπουρζουαζίας. Αυτό και μόνο αρκεί για να εξηγήσει γιατί ήταν αναπόφευκτη η αντεπαναστατική επέμβαση του ιμπεριαλισμού της Αντάντ. Απ' την άλλη μεριά, αυτή η ίδια η επέμβαση έγινε δυνατή μόνο επειδή το ρωσικό προλεταριάτο βρέθηκε τοποθετημένο απ' την ιστορία σε μια θέση που ανάγκαζε τους ρώσους εργάτες να ολοκληρώσουν την επανάστασή τους προτού μπορέσουν να την ολοκληρώσουν τα παλιότερα και πολύ πιο δυνατά αδέρφια τους στην Ευρώπη. Από δω προέρχονται αυτές οι τρομερές δυσκολίες που για να τις υπερνικήσει το ρωσικό προλεταριάτο αναγκάζεται να πάρει την εξουσία.

Οι σοσιαλδημοκράτες φιλισταίοι συμπεραίνουν από αυτό ότι δεν υπήρχε καμιά ανάγκη να κατέβουν στους δρόμους τον Οκτώβρη. Αναμφισβήτητα θα ήταν πολύ πιο «οικονομικό» για εμάς αν είχαμε αρχίσει την επανάστασή μας μετά την αγγέλικη, τη γαλλική και τη γερμανική επανάσταση. Αλλά, πρώτα-πρώτα, η ιστορία δεν προσφέρει καθόλου στην επαναστατική τάξη τη δυνατότητα ελεύθερης εκλογής και κανείς ως τώρα δεν έχει αποδείξει ότι το ρωσικό προλεταριάτο έχει πετύχει μια επανάσταση με «οικονομικό» χαρακτήρα. Δεύτερο, το ίδιο το ζήτημα επαναστατικής «οικονομίας» δυνάμεων πρέπει να αναθεωρηθεί όχι μόνο σε εθνική αλλά σε διεθνή κλίμακα. Ακριβώς εξαιτίας όλης της προηγούμενης ανάπτυξης, το καθήκον της πρωτοβουλίας για την επανάσταση, όπως έχουμε δει, δεν ανήκε σε ένα γέρικο προλεταριάτο με δυνατές πολιτικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις, με μαζικές παραδόσεις κοινοβουλευτισμού και συνδικαλισμού, αλλά σε ένα νεαρό προλεταριάτο μιας καθυστερημένης χώρας. Η ιστορία ακο-

λούθησε τη γραμμή της μικρότερης αντίστασης. Η επαναστατική εποχή μπήκε μέσα από την πόρτα με τα πιο αδύνατα φράγματα. Αυτές οι εξαιρετικές και πραγματικά υπεράνθρωπες δυσκολίες που είχε να αντιμετωπίσει το ρωσικό προλεταριάτο προετοίμασαν, επέσπευσαν και διευκόλυναν ως ένα βαθμό την επαναστατική δουλειά που έχει ακόμη μπροστά του το δυτικοευρωπαϊκό προλεταριάτο.

Στην ανάλυσή μας δεν υπάρχει ούτε ίχνος «μεσσιανισμού». Η επαναστατική «πρωτοτοκία» του ρωσικού προλεταριάτου είναι μόνο προσωρινή. Όσο πιο μεγάλος ο ομορφυός του γερμανικού προλεταριάτου, τόσο πιο μεγαλειώδης θα είναι η δύναμη της επαναστατικής επίθεσης του προλεταριάτου αυτών των χωρών, μια δύναμη που εμφανίζεται τώρα στη Γερμανία. Η δικτατορία της ρωσικής εργατικής τάξης θα είναι ικανή να οχυρωθεί τελικά και να αναπτύξει μια γνήσια, ολόπλευρη σοσιαλιστική οικοδόμηση μόνο από την ώρα που η ευρωπαϊκή εργατική τάξη θα μας απελευθερώσει από τον οικονομικό ζυγό και ειδικότερα από τον στρατιωτικό ζυγό της ευρωπαϊκής μπουρζουαζίας, και έχοντάς

την ανατρέψει, θα έρθει σε βοήθειά μας με την οργάνωση και την τεχνολογία της. Συνεπώς ο ηγετικός επαναστατικός ρόλος θα περάσει στην εργατική τάξη με τη μεγαλύτερη οικονομική και οργανωτική δύναμη. Αν σήμερα το κέντρο της Τρίτης Διεθνούς βρίσκεται στη Μόσχα -και γι' αυτό είμαστε βαθιά πεισμένοι- αύριο αυτό το κέντρο θα μετατεθεί προς τα δυτικά: στο Βερολίνο, στο Παρίσι, στο Λονδίνο. Το ρωσικό προλεταριάτο με όση χαρά κι αν καιρέτισε τους αντιπροσώπους της διεθνούς εργατικής τάξης μέσα στους τοίχους του Κρεμλίνου, με ακόμη μεγαλύτερη χαρά θα στείλει τους δικούς του αντιπροσώπους στο δεύτερο συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς σε μια από τις δυτικοευρωπαϊκές μητροπόλεις. Γιατί ένα Παγκόσμιο Κομμουνιστικό Συνέδριο στο Βερολίνο ή στο Παρίσι θα σημαίνει τον ολοκληρωτικό θρίαμβο της προλεταριακής επανάστασης στην Ευρώπη και συνεπώς σ' ολόκληρο τον κόσμο.

(Λ. Τρότσκι: «Τα 5 πρώτα χρόνια της Κομμουνιστικής Διεθνούς», τόμος Α'. Πρωτοδημοσιεύτηκε στην Ισβέστια, 29.4-1.5.1919)

Η «ΠΕΡΑΙΩΣΗ» ΚΑΙ ΤΟ ΚΛΙΜΑ ΤΗΣ

[Μερικές σκέψεις από έναν εφοριακό]

Ένα χρόνο μετά την ανάληψη της εξουσίας η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ βρίσκεται εις την πεπατημένην τους ως προς την φορολογική, τουτέστιν φορομπηχτική, και φοροεισπρακτική πολιτική. Η «περαιώση» σηματοδοτεί σίγουρα την έναρξη νέας φάσης στην οικονομική κρίση και μια νέα κρίση στο ίδιο το κράτος. Η κυβέρνηση χαϊδεύει και γονατιστή θερμωπαρακαλεί εκείνους που πριν κατακεραύνωνε ως εγκληματίες φοροφυγάδες. Απ' άλλο υπουργείο «απελευθερώνει τα κλειστά επαγγέλματα» και νομίζει ότι «η ραχοκοκαλιά της ελληνικής οικονομίας» θα καταθέσει στην εφορία όσα μετρητά έχει ακόμα στην τσέπη της την στιγμή που διαπιστώνει ότι η ίδια τσέπη έχει... ησυχία.

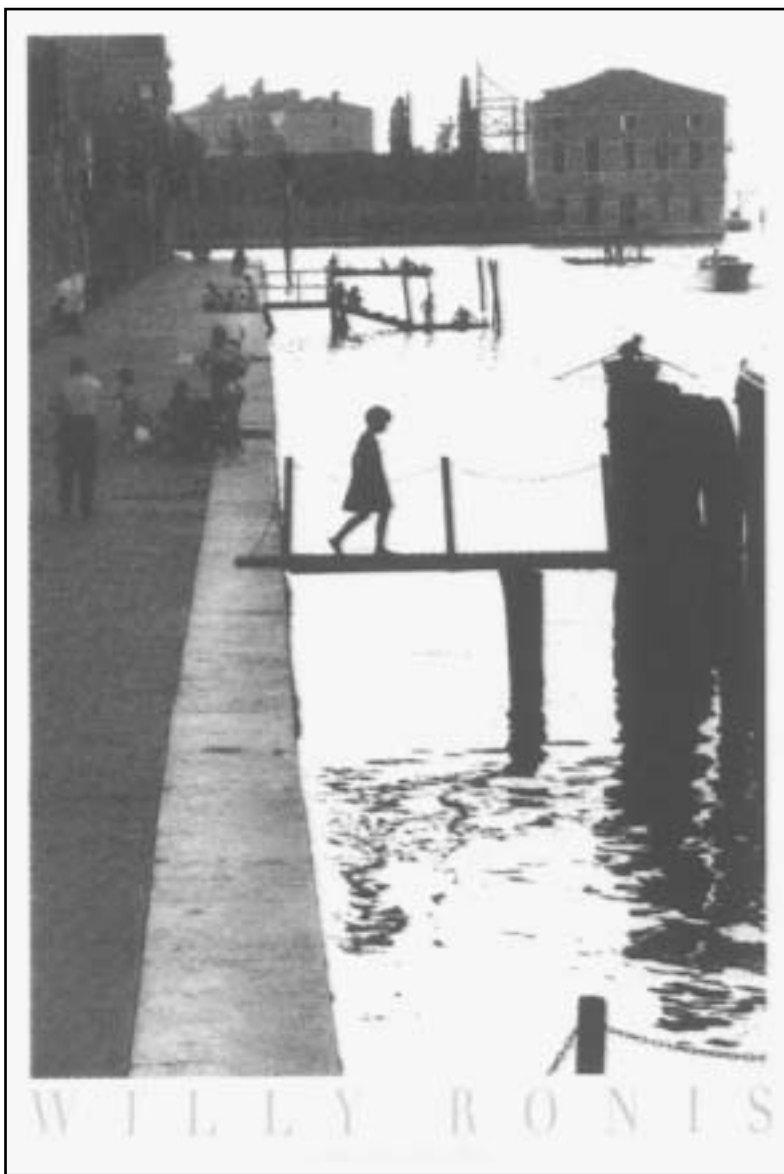
Στα αρχαία ελληνικά περαιώσεις, εκ του ρήματος περαιώω, σημαίνει διάβασις εις το απέναντι μέρος. Επειδή «την εκείθεν περαιώσιν άπορον ορώντες» [Πλούταρχος- στο λεξικό Λίντελ-Σκότ] η κυβέρνηση και στην πασοκική καθομιλουμένη, «περαιώση» ονόμασε την κατά βούλησιν απόδοση φόρων στο δημόσιο από τους καπιταλιστές αφού ο υπολογισμός υποχρεώσεών τους θα προκύψει από κείνα τα οικονομικά στοιχεία που οι ίδιοι δήλωναν τα τελευταία χρόνια! Ούτε «κόκκινη γραμμή του Παπανδρέου» είναι, ούτε «τελευταία ευκαιρία στους φοροφυγάδες» για να ανακτήσουν την «ηθική υποχρέωσή τους» στην πατρίδα. Οι διαφωνίες κάποιων βουλευτών της κυβερνητικής πλειοψηφίας είναι στιγμές της πασοκικής πανουργίας στην άσκηση του καταστροφικού για τους μισθωτούς κυβερνητικού τους έργου και τίποτα άλλο μέχρι νεωτέρας. Δεν έχουν καμιά σημασία επίσης τα επί μέρους χαρακτηριστικά της νέας «περαιώσης», όπως αναφέρονται από τα εξαπτέρυγα της κυβέρνησης, τους μασκαράδες των μμε, και που συμπεριλαμβάνονται στο σχετικό νομοθέτημα. Αν και το παράδειγμα δεν συνιστάται για την κατανόηση του όλου θέματος παραθέτουμε ένα: Οι διάφοροι «μεγαλογιατροί-έχοντες και κατέχοντες» κλπ που «κυνηγήθηκαν» πριν λίγο καιρό για την αναντιστοιχία ποσών στις δηλώσεις και «χλιδάτου»

τρόπου ζωής, θα «περαιωθούν» με βάση τις δηλώσεις φόρου εισοδήματός τους και όχι με τις «αποκαλύψεις» του ΣΔΟΕ.

Οι ελληνικές κυβερνήσεις, εδώ και σαράντα χρόνια τουλάχιστον, είχαν στο κάτω μέρος των φορολογικών νόμων την «δυνατότητα ρύθμισης βεβαιωμένων χρεών». Επί κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ το πράγμα πήρε ευρύτερες διαστάσεις με τις «περαιώσεις» διαφόρων ονομασιών, όχι μόνο στους «βεβαιωμένους φόρους» αλλά και στους υπό «βεβαίωσιν», δηλαδή σε αυτούς που έμελε να επιβάλει η Εφορία «κατόπιν ελέγχων» στους επιχειρηματίες. Στην πραγματικότητα οι «περαιώσεις» συνέθεταν και συνθέτουν και τώρα «νόμιμα», το ανατολίτικο παζάρι μεταξύ του καπιταλιστικού κράτους και των «λειτουργών» του από τη μια μεριά, και όλου του φάσματος των καπιταλιστών εκτός των μισθωτών-συνταξιούχων φορολογουμένων από την άλλη.

Οι αναγνώστες της Ν.Π πρέπει να γνωρίζουν ότι οι «περαιώσεις» δεν αφορούν τους μισθωτούς γιατί οι άμεσοι και έμμεσοι φόροι που επιβάλλονται σε αυτούς, παρακρατούνται «στην πηγή» δηλαδή από τον έμπορο ή εργοδότη είτε αυτός είναι ιδιώτης είτε το δημόσιο. Οι ιδιώτες-έλληνες καπιταλιστές, σύμφωνα με τις παραδόσεις από γεννησημιού του νεοελληνικού μορφώματος, θεωρούν τους παρακρατούμενους από αυτούς φόρους για λογαριασμό του Κράτους, ως οικονομικό στοιχείο της επιχείρησής τους και γι' αυτό ακούγεται το περίφημο «με τα δικά μου τα λεφτά κύριε...». Τους παρακρατημένους φόρους καταθέτουν στο δημόσιο ταμείο αφού τους εκμεταλλευτούν ένα διάστημα, άλλοτε εντός της προθεσμίας, άλλοτε όποτε θέλουν, άλλοτε λειψούς [σ.σ. η ΝΔ τους έδωσε το δικαίωμα να καταθέτουν και το 1/3] ή και καθόλου ακόμα.

Από μια άλλη σκοπιά οι «περαιώσεις» ανέκαθεν υπονόμειαν απολύτως τις όποιες απόπειρες, ας πούμε εξορθολογισμού του φορολογικού συστήματος. Το «ένστικτο» του «δαιμονίου» των ελλήνων καπιταλιστών πέρα από τα επί μέρους μικρά και μεγάλα «λαδώματά» τους στους κρατικούς υπαλλήλους, πρόσβλεπε στο ότι οι κυβερνήσεις κάποια στιγμή θα τους «λάδωναν» να δώσουν κάτι από το χρηματοκιβώτιό τους «για να σωθεί η κατάσταση» όλων. Σύμφωνα όμως με μια

λαϊκή παροιμία «απ' τις πολλές φορές που πηγαίνει ο μπότης στη βρύση κάποτε κάθεται αδ' εκεί»: δηλαδή σπάει. Η εν εξελίξει «περαιώση» έγινε άρον άρον σε μια φάση όπου τα έσοδα του κράτους «έχουν κάνει βουτιά» και ως εκ τούτου μοιάζει με επαιτεία εξαρτημένων στους δρόμους. Μόνο που η εξάρτηση αυτή αναφέρεται στα κοντράτα τους με την τρώικα.

Στην αρχή της πασοκικής διακυβέρνησης στο Υπουργείο Οικονομικών, «βάρεσαν καθαρο» στις αποδοχές των υπαλλήλων και με επικεφαλής τον Γ.Γ. κ. Γεωργακόπουλο, που απότυχε να εκλεγεί βουλευτής στην Ηλεία, σήκωσαν την ρομφαία της κάθαρσης στην Εφορία ενισχύοντας μαζικά τον διαβόητο από κάθε πλευρά ΣΔΟΕ, σε βάρος του προσωπικού των «συνήθων» εφοριακών «της γειτονιάς» με τους οποίους συναλλάσσεται καθημερινά η πλειοψηφία των φορολογουμένων. Στην πεζή όμως πραγματικότητα και όχι στις ανοησίες της κυβέρνησης, αυτό το προσωπικό των Εφοριών γηρασμένο ηλικιακά, χτυπημένο από το «ασφαλιστικό», λιωμένο μισθολογικά και αποδεκατισμένο από την έξοδο

προς συνταξιοδότηση, αδυνατεί αντικειμενικά να ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις του νέου υπερδαιδαλώδους φορολογικού νομοσχεδίου- πόνημα των άσων της ελληνικής γραφειοκρατίας και των «συμβούλων» των υπουργών- αντανάκλαση του τύπου του «πολυσχιδούς και ευρηματικού ελληνικού καπιταλισμού». Η πολυαναμενόμενη κάλυψη των θέσεων διευθυντών στις εφορίες έγινε μαζί με την «περαιώση». Η «κάλυψη» αυτή μπορεί να απαλείψει ένα μέρος της συνήθους όσο και ανόητης κριτικής κυβερνητικών και αντικυβερνητικών κύκλων σε βάρος του Παπακωνσταντίνου. Στην πραγματικότητα όμως οι νέοι διευθυντές είναι «σκελετοί απ' τη ντουλάπα» του «εκσυγχρονιστικού» ΠΑΣΟΚ με την διαφορά πως τώρα δεν έχουν ούτε προσωπικό να διευθύνουν ούτε «ζωτικό χώρο» να αντλήσουν έσοδα. Η κυβέρνηση, για να ρίξει στάχτη στα μάτια των μαζών με τον δήθεν ριζοσπαστισμό και την «δίκαιη κατανομή των βαρών», κυκλοφορεί δεκατετρασελίδη εγκύκλιο για μια απλουστάτη αλλαγή κατηγορίας βιβλίων των ταξιτζήδων κι άντε να εκτελεστεί. Φυσι-

κά το πράγμα παρουσιάζεται ως «κοινωνική ευαισθησία» της κυβέρνησης στα «μικρομεσαία στρώματα» αλλά στην πραγματικότητα δίνει μερίδιο να γλύψουν όλα τα παράσιτα της οικονομίας που χωρίς αυτά τίποτα δεν είναι νόμιμο. «Παίζοντας» δε με την επιθυμία των μαζών για έναν κόσμο ηθικό «αγγελικά πλασμένο» όπου θα αποδίδονται αυτά που είναι για τον Καίσαρα στον Καίσαρα κι αυτά που είναι για το θεό στον θεό, δημιούργησαν «το κίνημα των αποδείξεων»... από τα φιλικατζιδικά και τα περίπτερα και διαφήμιζαν διαπασών την «επιβολή προστίμων» στους «έχοντες και κατέχοντες» που κατά πλειοψηφία ανήκουν στα .. «κέντρα διασκέδασης κλπ». Αλλά άλλο είναι να επιβάλλεις- «βεβαιώνεις» έναν φόρο και εντελώς άλλο να τον εισπράττεις, ειδικότερα σε φάση τρομερής ύφεσης στην «πραγματική οικονομία». Ας σημειωθεί πως οι έλληνες καπιταλιστές έχουν το δικαίωμα όχι μόνον να καταβάλουν με έκπτωση το 1/τόσο του επιβαλλόμενου φόρου ή προστίμου, και για φορολογικές διαφορές ή παραβάσεις που δεν σηκώνουν ως επί το πλείστον αμφισβήτηση, «να καταφύγουν στην ελληνική δικαιοσύνη». Η «ελληνική δικαιοσύνη», εντός των πλαισίων των νόμων- όπιο των λαών κι αυτοί- μπορεί να εκδικάσει την υπόθεση ύστερα από πολλά χρόνια. Ποτέ όμως η είσπραξη των φόρων δεν ήταν διοικητική υπόθεση- ρύθμιση αλλά πρωτίστως πολιτική. **Ισχυριζόμαστε πως η «περαιώση» σημαίνει την αποτυχία όλων των «μεταρρυθμίσεων» που έγιναν και θα γίνουν στην φορολογική-φοροεισπρακτική νομοθεσία του Υπουργείου Οικονομικών.** Σημαίνει ότι η κυβέρνηση, είναι έτοιμη να κάνει συμβιβασμούς «κάτω από το τραπέζι» των νόμων που η ίδια νομοθέτησε, με μικρούς και μεγάλους καπιταλιστές με σκοπό αφ' ενός να συγχύσει ακόμα περισσότερο τις μάζες και κυρίως τους ίδιους τους προς «περαιώσιν». Οι προς «περαιώσιν» όμως, γνωρίζουν πολύ καλά ότι τα οικονομικά τους στοιχεία, πέρα από τις παραλαπίπτες του κ. Παπανδρέου του κ. Παπακωνσταντίνου και των άλλων «περιδρόμων», τους οδηγούν να πουν στην κυβέρνηση «ουκ αν λάβεις παρά του μη έχοντος» όπως και να το κάνεις!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΚΑΤΣΑΓΑΝΗΣ

Δρόμοι του θανάτου, δρόμοι της ζωής

Παρέμβαση στην παρουσίαση του βιβλίου του Θάνου Χαμπεσέ «Αιρετικοί», άγιοι ή άνθρωποι;, Καφέ Φλοράλ, 4 Οκτωβρίου 2010

«Αιρετικοί» -με εισαγωγικά- άγιοι ή άνθρωποι; αναρωτιέται ο τίτλος του βιβλίου του Θάνου Χαμπεσέ (ΘΧ), με τα βιογραφικά σχεδιάσματα ανθρώπων εκτός ορίων του κόσμου τούτου, ανθρώπων των ουκ ήν άξιος ο κόσμος. Το ερωτηματικό με το οποίο τελειώνει ο τίτλος, ίσως τα λέει όλα. Δεν αφορά τόσο τους ίδιους τους βιογραφούμενους. Είναι κυρίως ένα πύρινο ερωτηματικό που οι βιογραφούμενοι απευθύνουν στον κόσμο, στα θύματά του, στους θύτες και προπαντός στους ανυπόταχτους και τους εξεγερμένους. Με την ύπαρξή τους βάζουν σε διερώτηση όλους τους κανόνες και τις συμβάσεις που θεσπίζει το παρόν βάρβαρο κοινωνικό χάος των κεφαλαιοκρατών και των εξουσιαστών για να παρουσιάζεται σαν «κόσμος».

Από αυτή την άποψη, δεν μπορούν να γίνουν οι ίδιοι κανόνες ζωής για τους άλλους, υπόδειγμα, πρότυπο προς μίμηση. Αρνούνται να γίνουν ιδεότυπος ή φολκλόρ.

Οι βιογραφούμενοι δεν ανήκουν στο περιθώριο του κόσμου. Αντίθετα είναι εκείνοι που μας καλούν να πετάξουμε τον παρόντα κόσμο στο περιθώριο και στον θρυλικό σκουπίδοτενεκέ της Ιστορίας.

Είναι «αιρετικοί»; Μόνο για όσους υποτάσσουν την ζωή στο δόγμα.

Άγιοι; Ναι, ακόμα και για τους άθεους. Προπαντός γι' αυτούς.

Άνθρωποι; Κάθε ορισμός του ανθρώπου αξίζει να συνοδευτεί με ένα ερωτηματικό.

Μερικούς τους γνωρίσαμε από τα βιβλία ή γράψαμε γι' αυτούς: ο πρωτοπόρος ποιητής και τροτσκιστής μέχρι θανάτου Νικόλας Κάλας ή Καλαμάρης ή Ράντος ή Σπιέρρος, ο κυριολεκτικά αιθεροβάμων Γιώργος Μακρής... Πολλούς, όμως, πολλοί από μας τους γνωρίσαμε πλάι μας, μας μίλησαν, τους μιλήσαμε, τους αγγίξαμε, τους ακούσαμε και τους ακούμε ακόμα: είναι ο προλετάριος μπαρμπα-Γιάννης Ταμτάκος που η σφαίρα των χωροφυλάκων του τρύπησε πέρα για πέρα την γλώσσα στην Γενική Απεργία

του 1936 στη Θεσσαλονίκη χωρίς να καταφέρει να τον κάνει να σταματήσει να μιλά για το δίκιο και να δρα για την επανάσταση μέχρι τα βαθειά του γερατειά α είναι η συντρόφισσα Κατερίνα Γώγου, ποιήτρια και ποιήμα του λόγου, της δράσης, του θεάτρου, του κινηματογράφου, της ζωής και προπαντός λαμπρή πρωταγωνίστρια της οδύνης α είναι ο καβαλάρης τ' ουρανού Νικόλας Άσιμος κι ο πρίγκιπας Παύλος Σιδηρόπουλος...

Παίρνοντας στα χέρια το βιβλίο του ΘΧ είναι σαν να παίρνεις ένα ψυχοχάρτι με ονόματα αγαπημένων χαμένων οικείων προσώπων. Υπάρχουν, όμως, εδώ, όπως είναι φυσικό, μεγάλες διαφορές από τα ψυχοχάρτια των πιστών ή άπιστων χριστιανών. Πρώτον, τα τελευταία έχουν πάνω -πάνω ένα σταυρό. Εδώ, αντίθετα, θα ταίριαζε να μπουν σταυρωτές η κόκκινη κι η μαύρη σημαία, όπως τότε, στον αθάνατο Μάη του '68, πάνω σε όλα τα κατελημμένα εργοστάσια, όλους τους κατελημμένους χώρους δουλειάς και σπουδής στην επαναστατημένη Γαλλία. Δεύτερο, στα ψυχοχάρτια γράφονται ονόματα νεκρών. Εδώ, αντίθετα, παρουσιάζονται οι ολοζώντανες μορφές εκείνων που είπαν και επιμένουν να λένε ΟΧΙ στο καθημερινό θάνατο, στον οποίο μας καταδικάζει μια ταξική κοινωνία εκμετάλλευσης, καταπίεσης, εξευτελισμού και μοναξιάς ανθρώπου από άνθρωπο. Το Όχι αυτό μια εξέγερση της ζωής ενάντια στο θάνατο, ένα όχι μέχρι θανάτου τραγουδούν κι οι στίχοι του Νικόλα Άσιμου

*Άμα θα 'ρθει η ώρα
να ψυχορραγείς
Κέντα ρυθμούς ζωής...*

Τίποτα, ούτε κι ο θάνατός τους, σε άγριες συνθήκες τις πιο πολλές φορές, δεν μπορεί να αφανίσει το **αίτημα ζωής** με το οποίο ταυτίστηκαν.

Σωστά η Κατερίνα Γώγου, (βλ. σελ. 254), αποκαλούσε **δολοφονία** τον απαγχονισμό του Άσιμου και το θάνατο από overdose του Σιδηρόπουλου:

*Ελεύθερος σκοπευτής ήταν
ο Νικόλαος Άσιμος
Τον δολοφόνησαν.*

*Τον Παύλο Σιδηρόπουλο το ίδιο.
Η μόνη επιζώσα είμαι εγώ...
για να δω εγώ...*

Η Κατερίνα Γώγου, στην συνέντευξή της στον Δημήτρη Γκιώνη, όπως θυμίζει ο ΘΧ στο βιβλίο του (σελ. 245), σ' αυτό ακριβώς το εκ βαθέων αίτημα ζωής σε ένα κόσμο που δολοφονεί τους ποιητές έβλεπε την ανάγκη, την πηγή και την ταύτιση της ποίησης και της επιβίωσης της:

Άρχισα να γράφω έτσι για τον εαυτό μου, από αγανάκτηση για το κακό και από αγάπη για τον άνθρωπο και την ζωή. Αισθανόμουν μια μουγκαμάρα. Επικοινωνία από πουθενά, από τίποτα. Είχαν πονέσει οι μασέλες μου από το να μη μιλάω. Κι όταν άρχισα να γράφω, νόμισα ότι θα σπάσει το στυλό. Τόσο

πάθος είχα γι' αυτά που ήθελα να πω. Δεν ξέρω πως γράφουν οι άλλοι. Εγώ ζούσα κι έγραφα.

Το να επιζείς, όμως, είναι το ίδιο με το να ζεις; Για να δανειστούμε τα λόγια της Κατερίνας Μάτσα (σελ. 258), η Κατερίνα Γώγου «είχε κάθε λόγο να ζήσει και κάθε λόγο να πεθάνει». Κι αυτή και οι δολοφονημένοι φίλοι της βαδίσανε τους δρόμους του θανάτου αναζητώντας τους δρόμους της ζωής.

Μπήκαν σαν τους Τρεις Παίδες στο καμίνι των Ναβουχοδονοσόρων. Μαζί με όλους τους άλλους που σκιαγραφούνται στο βιβλίο του ΘΧ, είναι, όπως θα έλεγε ο Ανδρέας Εμπειρικός, **της Μη Συμμορφώσεως οι Άγιοι**.

Επιμένουμε ιδιαίτερα στους τρεις -την Κατερίνα Γώγου, το Νικόλα Άσιμο, τον Παύλο Σιδηρόπουλο- που σημάδεψαν τις γενιές που πριν και μετά την κα-

τάρρευση της χούντας, στις δεκαετίες του '70 και του '80, ήπιανε μέχρι την τελευταία σταγόνα το ποτήρι της ανατρεπτικής έξαψης, της επαναστατικής προσδοκίας και της πικρότατης διάψευσης.

Στις 6 Δεκεμβρίου 1990, ο Παύλος Σιδηρόπουλος βρέθηκε νεκρός. Σχεδόν δύο δεκαετίες μετά, στις 6 Δεκεμβρίου 2008, στα διαρκώς εξεγερμένα και διαρκώς πολιορκημένα Εξάρχεια, έπεφτε νεκρός από τις σφαίρες των «ειδικών φρουρών» του νόμου και της τάξης ένα δεκαπεντάχρονο παιδί, ο Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος. Το τι ακολούθησε είναι Ιστορία κα μάλιστα αναπάντευχη. Μια Ιστορία που δεν τέλειωσε. Η εξέγερση του Δεκέμβρη συνεχίζει να τρομάζει σαν εφιάλτης τους αφέντες, την ώρα αυτή της χρεοκοπίας του συστήματός τους.

Τότε, τον Δεκέμβρη εκείνο, όταν τα πάντα γίνονταν ξανά δυνατά, κάμποσοι είδανε, πάνω από τις φωτιές και τα καπνογόνα, να καλπάζει στα σύννεφα ξανά και να τραγουδάει στο φαλιμέντο του κόσμου αυτού/ο καβαλάρης τ' ουρανού.

Λέχτηκε σωστά, ότι η εξέγερση εκείνη ήρθε από ο μέλλον. Κι από το μέλλον έρχονται ξανά όλοι οι «αιρετικοί» της ζωής, όλοι οι της Μη Συμμορφώσεως οι Άγιοι, αναγγέλλοντας, όπως είπε κι ο ποιητής

...τον Ερχομό και την Ανάγκη των Νέων Παραδείσων

2 Οκτωβρίου 2010

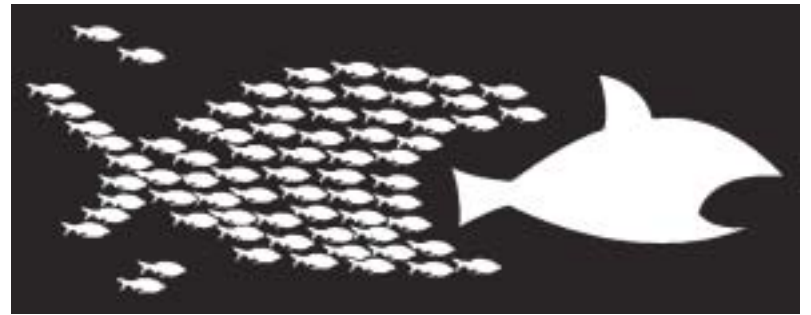
Σάββατο 16 Οκτωβρίου 2010

Τηλ. - FAX. 210 5241070

E-mail: eek@ath.forthnet.gr

Κωδικός 3768

Το EEK στο Internet στη διεύθυνση: www.eek.gr

Δήμος Δάφνης-Υμηττού Να ξεγερωθούμε

Με 7 υποψήφιους, τελικά, θα γίνουν οι εκλογές στον νέο δήμο που προήλθε από τη συνένωση των δήμων Δάφνης και Υμηττού.

Ο νυν Δήμαρχος Σταυριανου-

δάκης (ΝΔ), ο Σταυρακάκης (ΠΑΣΟΚ), ο Μπουρνελές πρώην αντιδήμαρχος (δεξιός με στήριξη της μιας Τ.Ο του ΠΑΣΟΚ - στα μαχαίρια με την άλλη Τ.Ο που στηρίζει τον επίσημο υποψήφιο), ο Βενιζέλος, δημοτικός σύμβουλος του ΠΑΣΟΚ με στήριξη του ΛΑΟΣ (!). Τρία αριστερά ψηφοδέλτια επίσης διεκδικούν την ψήφο των δημοτών, ο Αλεξάτος από τον ΣΥΝ (χωρίς ΡΙΖΑ), ο Μποτσης ΚΚΕ και η συλλογικότητα Μ.ΑΡΙ.Δ.Α (Μαχόμενη ΑΡΙστερή Δύναμη Ανατροπής) με εκπρόσωπο τον σ. Γιώργο Μητροβγένη.

Με ένα ευφάνταστο τετρασέλιδο η ΜΑΡΙΔΑ -Δάφνης-Υμηττού μεταξύ άλλων αναφέρει:

Να Αντισταθούμε

- Σ' αυτούς που μας κλέβουν μισθούς, συντάξεις, ασφαλιστικά κι εργατικά δικαιώματα, ελευθερίες, την ίδια μας την ζωή.
- Σ' αυτούς που ξεπουλάνε τον κοινωνικό πλούτο στο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο
- Σ' αυτούς που κλέβουν το γέλιο, το όνειρο, την ελπίδα, το μέλλον των παιδιών μας

Να Εξεγερωθούμε

- Ενάντια στην ανεργία, στις απολύσεις, στην φορομπηχτική πολιτική, στα λουκέτα στα μαγαζιά
- Ενάντια στην διάλυση της δημόσιας υγείας, της παιδείας, των κοινωνικών υπηρεσιών
- Ενάντια στην υποταγή της τοπικής κοινωνίας, μέσω του Προκρούστη- «Καλλικράτη», σε ένα υπερσυγκεντρωτικό γραφειοκρατικό κράτος που φέρνει το ΔΝΤ στη γειτονιά μας

Να Απαιτήσουμε

- Να πληρώσουν την κρίση οι τράπεζες, το μεγάλο κεφάλαιο και το γαλαζοπράσινο δίκτυο διαπλοκής που τους στηρίζει
- Να φέρουν πίσω τα κλεμμένα, μας χρωστάνε δεν τους χρωστάμε
- Δεν «τα φάγαμε μαζί», δεν θα πληρώσουμε εμείς την κρίση τους
- Έξω τώρα η τρόικα του ΔΝΤ, διαγραφή του χρέους του τοκογλυφικού

Γ. Αγγ.

Στη φυλακή της τρόικας
δεν ψηφίζουμε δεσμοΦΥΛΑΚΕΣ

Η κρίση του χρέους "μεταλλάσσεται" σε συναλλαγματική ξυπνώντας μνήμες από τη δεκαετία του 30

Ίσως δεν υπάρχει πλέον αρμόδιος να μιλήσει για το τι συνέβει στην τελευταία επίσημη σύνοδο του ΔΝΤ στην Ουάσιγκτον πριν από μία εβδομάδα από τον Γενικό Διευθυντή του ΔΝΤ τον Ντομνίκ Στρως Καν.

Ο κύριος αυτός, στο τέλος της συνόδου, έγραψε ένα άρθρο στο Blog του ΔΝΤ όπου συνοψίζει τα συμπεράσματά του που είναι ενδεικτικά για το που βαδίζει το σύστημα. Λέει λοιπόν ότι τρεις είναι οι μεγαλύτεροι κίνδυνοι στην παγκόσμια οικονομία:

* Το δημόσιο χρέος το οποίο έχει πλέον διογκωθεί σε επίπεδα που δεν είναι δυνατό να διατηρηθούν, αλλά προσθέτει ότι η μείωσή του δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο μέσω της αύξησης του ΑΕΠ σε συνδυασμό βέβαια με τα μέτρα δημοσιονομικής εξυγίανσης.

* Η ανεργία. Στη διάρκεια της κρίσης χάθηκαν 30 εκατ. θέσεις εργασίας και ο αριθμός αυτός θα αυξηθεί στο μέλλον λόγω της συνέχισης της κρίσης και της εισόδου στην αγορά εργασίας 450 εκατ. νέων εργαζομένων σε μια δεκαετία...

Η χρηματοπιστωτική κρίση που πυροδότησε την κρίση του χρέους δεν έχει αντιμετωπισθεί από την πλευρά της εισαγωγής αυστηρότερων μέτρων εποπτείας όπως αρχικά είχαν συμφωνήσει οι πλουσιότερες χώρες γεγονός που αφήνει ανοικτό το ευδεχόμενο νέων προβλημάτων.

* Πάνω από όλα αυτά όμως ο κ. Καν διαπιστώνει ότι η αρχική συνεργασία του G-20 έχει εξαφανισθεί και στη θέση της έχει εμφανισθεί η αντιπαράθεση όλων εναντίον όλων γεγονός που φαίνεται να οδηγεί σε ένα πρωτοφανή νομισματικό και εμπορικό πόλεμο.

Αυτά διαπιστώνει ο κ. Στρως Καν μετά την σύνοδο του ΔΝΤ...

Τί πρόκειται να ακολουθήσει; Οι υπουργοί Οικονομικών του G-20 σε μία εβδομάδα θα επιχειρήσουν το αδύνατο, να προετοιμάσουν για το G-20 συμφωνία για την αποφυγή της ρήξης στο διεθνές νομισματικό σύστημα.

Όλα όμως δείχνουν ότι αυτό είναι πλέον αδύνατο.

Στο κεντρικό μέτωπο μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας οι τελευταίες επαφές στο Πεκίνο μεταξύ αμερικανών και κινέζων αξιωματούχων έδειξαν ότι η κινέζικη Κυβέρνηση απορρίπτει την απαίτηση των ΗΠΑ να ανατιμήσει το νόμισμά της την ίδια στιγμή που η Ουάσιγκτον με την εξαγγελία του νέου κύκλου νομισματικής χαλάρωσης, οδηγεί το δολάριο σε μία επιθετική υποτίμηση έναντι των άλλων νομισμάτων.

Η εικόνα έτσι διαμορφώνεται ως εξής:

Στην αμερικάνικη Βουλή και την Γερουσία πολύ σύντομα έρχεται προς έγκριση νομοσχέδιο που δρομολογεί προστατευτικά μέτρα εναντίον της Κίνας και όλα δείχνουν ότι ο Ομπάμα δύσκολα θα αποφύγει την έγκρισή του.

Οι χώρες της Ασίας και της Λατινικής Αμερικής έχουν ήδη αρχίσει την λήψη μέτρων για τον περιορισμό της εισροής κεφαλαίων που σπρώχνονται προς αυτές από την διαρκή διολίσθηση του δολαρίου και το συναλλαγματικό carry trade των νομισμάτων.

Στην Ευρωζώνη η ΕΚΤ επιμένει στο ισχυρό ευρώ με κύριο πρωταγωνιστή την Γερμανία, την ίδια στιγμή που "συμπαραστέκεται" στην πίεση των ΗΠΑ στην Κίνα. Το

ισχυρό ευρώ έτσι κι αλλιώς μειώνει τις εισαγόμενες πληθωριστικές πιέσεις και εξισορροπεί τις τιμές του πετρελαίου και πρώτων υλών που τιμολογούνται σε δολάρια. Άλλωστε διαθέτει έτοιμο για χρήση ανά πάσα στιγμή το "εργαλείο" του ελληνικού χρεοστασίου για να ανακόψει την ανοδική τάση του ευρώ όταν το κρίνει σκόπιμο...

Οι κεντρικές τράπεζες έχουν ήδη "οπλίσει" και ετοιμάζονται για τον νομισματικό πόλεμο, με την ιαπωνική κεντρική τράπεζα να έχει ήδη "πυροβολήσει" άπαξ για να συγκρατήσει χωρίς επιτυχία την άνοδο του γιεν έναντι του δολαρίου.

Το χρονοδιάγραμμα της νομισματικής ρήξης είχε προδιαγραφεί από την στιγμή που αναγνωρίστηκε η αναποτελεσματικότητα των μέτρων του G-20 να σταματήσει την χρηματοπιστωτική κρίση πριν από δύο χρόνια.

Το μόνο αποτέλεσμα ήταν να πυροδοτηθεί η κρίση του χρέους τροφοδοτώντας τις αγορές με τεράστιους όγκους κεφαλαίων για να ανακοπεί η τροχιά κατάρρευσης του τραπεζικού συστήματος μετά την "πώση" της Lehman Brothers.

Τώρα η κρίση του χρέους στρέφει τον ένα ενάντια στον άλλον με όπλο τα νομίσματα.

Η πρόσφατη αποτυχία της απόπειρας της ιαπωνικής κεντρικής τράπεζας να σταματήσει την ανατίμηση του γιεν αγοράζοντας δολά-

ρια, επιβεβαίωσε την εκτίμηση που υπάρχει πλέον στις αγορές κεφαλαίων ότι καμία κεντρική τράπεζα δεν μπορεί να ελέγξει τις συναλλαγματικές ισοτιμίες όταν καθημερινά πραγματοποιούνται συναλλαγές στις χρηματαγορές ύψους 4 τρισεκατομμυρίων δολαρίων...!

Την ίδια στιγμή η Κίνα εμφανίζει μία πρωτοφανή αύξηση των συναλλαγματικών διαθεσίμων της στο ύψος των 2,65 τρισ. δολ. που ισοδυναμεί με το 50% περίπου της ονομαστικής αξίας του συνόλου της κινέζικης οικονομίας.

Οι πολιτικές υποτίμησης των νομισμάτων στοχεύουν αφ' ενός στην ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας των εξαγωγών γεγονός που οδηγεί σε έναν άμεσα επικίνδυνο εμπορικό πόλεμο και αφαετέρου σε ένα νέο γύρο συναλλαγματικού και επποκιακού carry trade που τροφοδοτεί τις φούσκες σε ομόλογα, μετοχές και παράγωγα.

Οι ΗΠΑ εμφανίζονται από μια πλευρά σε πλεονεκτική θέση στην σύγκρουση αυτή λόγω του ότι το "εθνικό" της νόμισμα είναι και διεθνές αποθεματικό νόμισμα, γεγονός που σημαίνει ότι κάθε μεταβολή σ'ε αυτό (όπως η σκόπιμη διολίσθησή του) "μεταφέρεται" στο εσωτερικό των άλλων οικονομιών.

Ένα από τα πλέον ευάλωτα σημεία αυτής της ρήξης φαίνεται να είναι η βρετανική στερλίνα κάτω από το βάρος της χρηματοπιστωτικής και δημοσιονομικής της κρίσης.

Δεν είναι λίγοι οι αναλυτές που θεωρούν εξαιρετικά πιθανό το ευδεχόμενο η στερλίνα να είναι το πρώτο "θύμα" της συναλλαγματικής κρίσης που τροφοδοτεί η υποτίμηση του δολαρίου...